Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΑΙ ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 5ον. Ἐν Ἀθήναις, τὴν 31 Ἰανουαρίου 1898 Ἔτος 20ον.— Ἀριθ. 5

Η ΣΦΙΓΞ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

Βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 25)

— Ναί... ριψοκίνδυνοι... ἐψιθύρισε μυστηριωδῶς ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκύ.

— Ὅπως, παραδείγματος χάριν, ὁ Κάρολος Οὐίλκης, τὸν ὁποῖον αἱ Ἡνωμέναι Πολιτεῖαι ἐξέπεμψαν ἐσχάτως μὲ τέσσαρα πλοῖα...

— Εἶνε ἀληθὲς αὐτό, κύριε Ζώρλιγκ; Πράγματι ἡ Κυβέρνησις τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν διωργάνωσεν ἀποστολὴν διὰ τὰς ἀνταρκτικὰς θαλάσσας, ὑπὸ τὸν Κάρολον Οὐίλκην;

— Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία! Τὸ παρελθὸν ἔτος, πρὶν ἀναχωρήσω ἐξ Ἀμερικῆς, εἶχα μάθῃ ὅτι ἡ ἀποστολὴ αὕτη εἶχεν ἤδη ἀναχωρήσῃ διὰ τὸν Πόλον. Παρῆλθεν ἓν ἔτος ἔκτοτε, καὶ δὲν εἶνε διόλου ἀπίθανον νὰ ἐπροχώρησεν ἤδη ὁ τολμηρὸς Οὐίλκης περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλον προγενέστερόν του ἐξερευνητήν.

Ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ ἔμεινεν ἐπὶ πολλὴν ὥραν σιωπηλὸς καὶ σύννους. Καὶ κατόπι, διακόπτων τὸν παράδοξον αὐτὸν ρεμβασμόν,

— Ἐν πάσῃ περιπτώσει, εἶπε, καὶ ἂν ἀκόμη ὁ Οὐίλκης κατώρθωσε νὰ ὑπερβῇ τὸν πολικὸν κύκλον καὶ νὰ διαπεράσῃ τὸ παγόφραγμα, δύσκολον εἶνε νὰ ὑποθέσῃ κανεὶς ὅτι θὰ ἐπροχώρησε πρὸς νότον περισσότερον ἀπό...

— Ἀπὸ τοὺς προγενεστέρους του ἐξερευνητάς, ἀπὸ τὸν Βελλιξχάουζεν, τὸν Φόρστερ, τὸν Κένδαλλ, τὸν Βίσκοε, τὸν Μῶρρελ, τὸν Κέμπς, τὸν Βέλλενυ... ἀπήντησα.

— Καὶ ἀκόμη ἀπὸ τὸν... προσέθεσε σκεπτικὸς ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκύ.

— Ἀπὸ ποῖον; ἠρώτησα.

— Εἶσθε ἀπὸ τὸ Κοννεκτικοῦτον, κύριε;... μὲ ἠρώτησεν ἀποτόμως ὁ Λὰν Γκύ.

— Μάλιστα, ἀπὸ τὸ Κοννεκτικοῦτον.

— Καὶ ἀπὸ ποίαν πόλιν;

— Ἀπὸ τὴν Πρόνοιαν.

— Γνωρίζετε τὴν νῆσον Ναντουκέτην;

— Τὴν ἐπεσκέφθην πολλάκις.

— Γνωρίζετε βεβαίως, εἶπεν ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ ἀτενίζων με ἐταστικῶς, ὅτι ἀπὸ ἐκεῖ κατάγεται καὶ ὁ ἥρως τοῦ μυθιστοριογράφου σας Ἔδγαρ Πόε, ὁ Ἀρθοῦρος Γόρδων Πύμ... Τὸ ἐνθυμεῖσθε;

— Πραγματικῶς, ἀπήντησα — τώρα τὸ ἐνθυμοῦμαι... ἡ ἀρχὴ τοῦ μυθιστορήματος τοῦ Πόε: «αἱ Περιπέτειαι τοῦ Ἀρθούρου Γόρδωνος Πύμ» συμβαίνει εἰς τὴν νῆσον Ναντουκέτην.

— Πῶς εἴπατε; τοῦ μυθιστορήματος;... Αὐτὴν τὴν λέξιν μεταχειρίζεσθε;

— Βεβαίως!

— Βλέπω, ὅτι ὁμιλεῖτε καὶ σεῖς ὅπως ὅλος ὁ κόσμος!... Ἂς εἶνε. Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε· δὲν ἠμπορῶ νὰ μείνω ἐδῶ περισσότερον... Λυποῦμαι εἰλικρινῶς διά... Πιστεύσατε, ὅτι ἂν ἠμποροῦσα... Ἀλλὰ τί νὰ γίνῃ!... Μὴν ἀπελπίζεσθε· ἔρχεται τὸ καλοκαίρι· ἔρχονται τὰ πλοῖα, καὶ μετ' ὀλίγας ἡμέρας θὰ ἠμπορέσετε νὰ ἐπιβιβασθῆτε εἰς κανὲν ἐξ αὐτῶν, καὶ νὰ ὑπάγετε, ἀσφαλῶς πλέον, ὅπου θέλετε... Χαίρετε, κύριέ μου. Λυποῦμαι πολύ, πάρα πολύ... Χαίρετε!

Ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ μὲ ἀπεχαιρέτησε καὶ ἀπῆλθε. Πᾶν ἄλλο ἐφανταζόμην πρὸ ὀλίγου, ἢ ὅτι ἡ συνομιλία μας θὰ ἐλάμβανε τοιαύτην τροπὴν καὶ ὅτι θὰ ἐτελείωνεν εὐγενῶς καὶ σχεδὸν φιλικῶς!

Ἐν τούτοις ὀφείλω νὰ ὁμολογήσω, ὅτι ἡ συνομιλία αὕτη ἐξῆψεν εἰς μέγαν βαθμὸν τὴν περιέργειάν μου· καὶ μολονότι παρῃτήθην πλέον τῆς ἰδέας νὰ ἀναχωρήσω διὰ τοῦ Ἀλβράνου — διότι εἶνε μάταιον νὰ γωνίζεται τις κατὰ τοῦ ἀδυνάτου, — ἐπεθύμουν ὅμως πολὺ νὰ εἰσδύσω εἰς τὸ μυστήριον, τὸ ὁποῖον ἐκρύπτετο εἰς τὰ βάθη τῆς ψυχῆς ἐκείνης. Τὸ ὄνομα τοῦ Ἀρθούρου Πύμ, ῥιφθὲν ἐν τῷ μέσῳ τόσον ἀπροόπτως καὶ εἰς τόσον παράδοξον τόνον· αἱ ἐρωτήσεις τοῦ πλοιάρχου περὶ τῆς νήσου Ναντουκέτης· ἡ

«Ἠθέλησε νὰ με συνοδεύσῃ μέχρι τοῦ πλοίου, διὰ νὰ ἀποχαιρετήσῃ...»
(Σελ. 34, στήλ. γ'.)

ἐντύπωσις, τὴν ὁποίαν τῷ ἐπροξένησεν ἡ εἴδησις, ὅτι μία ἀποστολὴ εἶχεν ἤδη ἀναχωρήσῃ διὰ τὰς νοτίους θαλάσσας ὑπὸ τὸν Οὐίλκην· ἡ διαβεβαίωσίς του ἐκείνη, ὅτι ὁ Ἀμερικανὸς θαλασσοπόρος δὲν θὰ εἶχε προχωρήσῃ πρὸς νότον περισσότερον ἀπὸ τὸν . . . Ἀλήθεια, ἀπὸ ποῖον ἤθελε νὰ εἴπῃ ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκύ; Καὶ τί ἐσήμαινον ὅλα αὐτά;

Κατὰ τὰς ἀκολούθους ἡμέρας, 10, 11 καὶ 12 Αὐγούστου, εἰς τὸ πλοῖον ἐγίνοντο ἐσπευσμένως αἱ ἀναγκαῖαι προετοιμασίαι διὰ τὴν ἀναχώρησιν. Καὶ ἔβλεπέ τις τὸ πλήρωμα τοῦ Ἀλβράνου ἐργαζόμενον καὶ κινούμενον πυρετωδῶς ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, ἐκτελοῦν διαφόρους δοκιμαστικοὺς χειρισμούς, ἐπιθεωροῦν τὰ πάντα, ἐπιδιορθόνον πᾶσαν ἔλλειψιν ἢ βλάβην. Προσήρμοζαν τὰ νέα ἱστία, ἐμβάλοναν τὰ παλαιά, ὅσα ἠδύναντο νὰ μεταχειρισθοῦν ἀκόμη, ἔβαφαν, ἐκαλαφάτιζαν... Καὶ ὅλαι αὗται αἱ ἐργασίαι ἐγίνοντο ἐν ἄκρᾳ τάξει καὶ ἡσυχίᾳ. Ἐνόει τις ἐκ τούτου καὶ μόνου, ὅτι ὁ Ἀλβράνος ἐκυβερνᾶτο διὰ στιβαρᾶς χειρός, εἰς τὴν ὁποίαν ὑπετάσσοντο πειθήνιοι καὶ σχεδὸν σιωπηλοὶ ὅλοι... καὶ αὐτὸς ἀκόμη ὁ φλύαρος Οὐρλιγκερλῆς...

Ἐπὶ τέλους ἐγνώσθη ὅτι ὁ Ἀλβράνος θὰ πέπλεε τὴν 15 Αὐγούστου. Πᾶσα ἐλπίς, ὅτι ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ ἠδύνατο νὰ μεταβάλῃ γνώμην, εἶχεν ἐκλείψῃ ὁριστικῶς. Τὸ κατ' ἐμέ, ἀπηγόρευσα εἰς τὸν Ἄτκινς νὰ κάμῃ οἱονδήποτε νέαν ἀπόπειραν, καὶ οὔτε ἠθέλησα πλέον νὰ κούσω ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου τὸν ὑποχρεωτικώτατον ναύκληρον. Ὡς πρὸς τὸν πλοίαρχον Λὰν Γκύ, συνηντώμεθα ἔκτοτε ὡς ξένοι, ὡς ἄγνωστοι πρὸς ἀλλήλους. Ἐγὼ διέβαινα ἀπὸ τὴν μίαν ἄκραν, ἐκεῖνος ἀπὸ τὴν ἄλλην· οὔτε κἂν ἐχαιρετώμεθα. Ἐν τούτοις μίαν ἢ τὸ δύο φορὰς παρετήρησα κάποιον δισταγμὸν εἰς τοὺς τρόπους του... Ἐφαίνετο ὡς νὰ τὸν ὤθει κάτι τι ἐσωτερικῶς, νὰ μὲ πλησιάσῃ καὶ νὰ μοῦ ὁμιλήσῃ· δὲν τὸ ἔκαμνεν ὅμως, καὶ οὔτε ἐγὼ ἐπεθύμουν νὰ προκαλέσω νέας ἐξηγήσεις. Ἄλλως τε εἶχα μάθῃ ὅτι ὁ Ἄτκινς, παρὰ τὴν ρητήν μου ἀπαγόρευσιν, εἶχε παρακαλέσῃ καὶ πάλιν περὶ ἐμοῦ τὸν πλοίαρχον, χωρὶς νὰ ἐπιτύχῃ τίποτε. Ὑπόθεσις χαμένη τέλος πάντων, μολονότι ὁ ναύκληρος Οὐρλιγκερλῆς δὲν δὲν ἦτο αὐτῆς τῆς γνώμης.

— Ὄχι, ἔλεγε πρὸς τὸν ξενοδόχον ὅταν τὸν ἠρώτα, καὶ ὅταν ἀκόμη δὲν τὸν ἠρώτα· ὄχι, ἐγὼ νομίζω ὅτι ὁ πλοίαρχος δὲν εἶπεν ἀκόμη τὴν τελευταίαν του λέξιν!

Ἐννοεῖται ὅτι δὲν ἐπλανώμην διόλου ἀπὸ τοιαύτας τολμηρὰς εἰκασίας, καὶ βέβαιος πλέον, ὅτι τὴν ἑπομένην ὁ Ἀλβράνος θὰ πέπλεεν ἄνευ ἐμοῦ, ἠρχισα πάλιν νὰ συζητῶ μὲ τὸν ξενοδόχον τὰ περὶ τῆς μελλούσης σωτηρίας μου.

— Ἔννοια σας, κύριε Ζώρλιγκ, μοὶ ἔλεγεν ὁ Ἄτκινς· ὕστερ' ἀπὸ μίαν ἢ δύο ἑβδομάδας θὰ ἔλθουν ἐδῶ πλοίαρχοι που θά σας παρακαλοῦν!

— Δὲν ἀμφιβάλλω, κύριε Ἄτκινς· ἀλλὰ μὴ λησμονῆτε ὅτι τὰ περισσότερα πλοῖα, τὰ ὁποῖα ἔρχονται εἰς τὴν Κεργαιλάνην χάριν ἁλιείας, μένουν ἐδῶ πέντε καὶ ἓξ μῆνας· ἂν πρόκειται δὲ νὰ περιμένω τόσον καιρόν, ἀλλοίμονον!

— Ὄχι ὅλα, κύριε Ζώρλιγκ! ὄχι ὅλα! Μερικὰ ἔρχονται καὶ πάλιν φεύγουν ἀμέσως. Ἔννοια σας, καὶ θὰ παρουσιασθῇ καμμιὰ καλὴ εὐκαιρία, καὶ σᾶς βεβαιῶ ὅτι δὲν θὰ λυπηθῆτε καθόλου που δὲν ἐκατορθώσατε νὰ φύγετε μὲ τὸν Ἀλβράνον!

Δὲν ἠξεύρω ἂν θὰ ἐλυπούμην ἢ ὄχι. . . Τὸ βέβαιον εἶνε, ὅτι ἦτο γραμμένον εἰς τὸν οὐρανὸν νὰ μὴ φύγω ἀπὸ τὴν Κεργαιλάνην παρὰ ὡς ἐπιβάτης τοῦ Ἀλβράνου, ὁ ὁποῖος ἐπέπρωτο νὰ μὲ παρασύρῃ εἰς τὰς παραδοξοτέρας περιπετείας, ἐξ ὅσων ἀνέφεραν μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης τὰ ναυτικὰ χρονικά...

Τὴν ἑσπέραν τῆς 14 Αὐγούστου, περὶ ὥραν ἑβδόμην καὶ ἡμίσειαν, μετὰ τὸ γεῦμα, ἐξῆλθα εἰς τὸν συνήθη μου περίπατον. Τὸ ψῦχος ἦτο δριμύ, καὶ μετὰ μικρὰν περιπλάνησιν ἀνὰ τὴν προχυμαίαν, ἠτοιμάσθην νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, ὅταν ἄνθρωπός τις καθ' ὁδὸν διεσταυρώθη μετ' ἐμοῦ, ἐδίστασεν, ἐπέστρεψεν ὀπίσω καὶ ἐστάθη ἀπέναντί μου.

Τὸ σκότος ἦτο πυκνότατον, ἀλλ' ἀπὸ τὴν φωνήν του τὸν ἀνεγνώρισα. Ἦτο ὁ πλοίαρχος.

— Κύριε Ζώρλιγκ, μοὶ εἶπεν· αὔριον τὸ πρωὶ ὁ Ἀλβράνος ἀναχωρεῖ...

— Καὶ πρὸς τί μοῦ το λέγετε, ἀφ' οὗ ; . . .

— Κύριε, ἐσκέφθην ἐπὶ τῆς προτάσεώς σας... Ἂν δὲν ἀλλάξατε γνώμην, αὔριον τὸ πρωί, εἰς τὰς ἑπτά, ἐλᾶτε εἰς τὸ πλοῖόν μου.

— Σᾶς βεβαιῶ, πλοίαρχε, ὅτι δὲν ἐπερίμενα.

— Ἐσκέφθην, σᾶς ἐπαναλαμβάνω, μὲ διέκοψε πάλιν ὁ πλοίαρχος· σᾶς προσθέτω δέ, ὅτι ὁ Ἀλβράνος θὰ πλεύσῃ κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὴν Τρίσταν-Δακούνιαν. Τοῦτο, νομίζω, δὲν ἠθέλατε καὶ σεῖς ;

— Ἀκριβῶς, κύριε πλοίαρχε. Αὔριον τὸ πρωὶ εἰς τὰς ἑπτά, θὰ εἶμαι εἰς τὸ πλοῖον.

— Ἡ καμπίνα σας εἶνε ἕτοιμη.

— Ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τοῦ ναύλου ;

— Θὰ τὸ κανονίσωμεν ἀργότερα καὶ ἐλπίζω νὰ μὴ δυσαρεστηθῆτε... Λοιπόν, ἐς αὔριον!

— Ἐς αὔριον!

Ἠθέλησα διὰ χειραψίας νὰ ἐπισφραγίσω τὴν συμφωνίαν μας καὶ ἔτεινα πρὸς τὸν πλοίαρχον τὴν χεῖρα. Ἀλλ' ὡς ἐκ τοῦ σκότους, φαίνεται, δὲν εἶδε τὸ κίνημά μου, ἀπεμακρύνθη ταχύς, ἔφθασεν εἰς τὸ μέρος, ὅπου τὸν ἐπερίμενεν ἡ λέμβος, καὶ διὰ συντόμου κωπησίας ἀνῆλθεν εἰς τὸ πλοῖον.

Ἐξεπλάγην πολύ. Ἐξεπλάγη ἐπίσης καὶ ὁ Ἄτκινς, ὅταν, ἐπιστρέψας εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον, τῷ διηγήθην τὰ διατρέξαντα.

— Τότε λοιπὸν ἐκεῖνος ὁ πονηρὸς ὁ Οὐρλιγκερλῆς εἶχε δίκηο! ἀνέκραξε· Καπρίτσια, ἀλήθεια, ποῦ σοῦ τα ἔχει καὶ αὐτὸς ὁ πλοίαρχος!... Φθάνει μονάχα νὰ μὴν ἀλλάξῃ πάλιν γνώμη ὥς τὸ πρωί.

Ὄχι, δὲν ἐφοβούμην τοιοῦτόν τι. Βεβαίως κάποιον συμφέρον ἔκαμε τὸν πλοίαρχον Λὰν Γκὺ νὰ ἀναβάλῃ τὴν πρώτην του ἀπόφασιν. Κάτι τι μου ἔλεγεν ἀπὸ μέσα μου, ὅτι ἡ μεταβολή του ὠφέλετο κυρίως εἰς ὅσα τῷ εἶχα εἴπῃ περὶ Κονεκτικούτου καὶ Ναντουκέτης. Ἀλλὰ κατὰ τί τὸν ἐνδιέφερον αὐτά ; Τοῦτο θὰ τὸ ἐμάνθανα ἀργότερα.

Ἔκαμα τὰς προετοιμασίας μου μὲ μεγάλην ταχύτητα. Ἄλλως τε εἶμαι ἐκ τῶν περιηγητῶν ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι δὲν σύρουν μαζί των πολλὰς ἀποσκευάς, καὶ εἶνε ἱκανοὶ νὰ κάμουν τὸν γύρον τοῦ κόσμου μὲ μίαν βαλίζαν. Μόνον γουνωτὰ ἐνδύματα εἶχα πολλὰ—ἀπαραίτητα διὰ τοὺς ταξειδεύοντας εἰς τοιαῦτα κλίματα.

Τὴν πρωΐαν τῆς 15 Αὐγούστου, πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου, ἀπεχαιρέτησα τὸν καλὸν κἀγαθὸν ξενοδόχον μου καὶ τὸν ηὐχαρίστησα διὰ θερμῶν λέξεων, καὶ διὰ τὰς περιποιήσεις του καὶ διὰ τὰς ἐκδουλεύσεις του. Ὁ Ἄτκινς ἀπήντησε πολὺ συγκεκινημένος, ἠθέλησε δὲ νὰ με συνοδεύσῃ μέχρι τοῦ πλοίου, διὰ νὰ ἀποχαιρετήσῃ τὸν πλοίαρχον Γκύ, τὸν ναύκληρον καὶ τὸ πλήρωμα ἐν γένει.

Ὁ πρῶτος, τὸν ὁποῖον συνήντησα ἐπὶ τοῦ καταστρώματος τοῦ Ἀλβράνου ἦτο ὁ Οὐρλιγκερλῆς. Μοὶ ἔρριψε βλέμμα θριαμβευτικόν, τὸ ὁποῖον προφανῶς ἐσήμαινε : «Χμ! τὰ εἴδατε ; εἴδατε πῶς ἄλλαξε γνώμη ὁ πλοίαρχός μας ; Καὶ εἰς ποῖον τὸ χρεωστεῖτε αὐτό ; Ἔ, εἰς ποῖον ἄλλον, παρὰ εἰς τὴν ἐνέργειαν καὶ εἰς τὴν ἐπιρροὴν τοῦ ναυκλήρου ;»

Εἶδα κατόπιν τὸν πλοίαρχον Λὰν Γκύ. Ἀλλ' οὔτε μ' ἐχαιρέτισε, οὔτε κἂν ἐφάνη ὅτι ἐνόησε τὴν παρουσίαν μου...

Οἱ χειρισμοὶ τοῦ ἀπόπλου εἶχαν ἀρχίσῃ. Ὁ ὑποπλοίαρχος εἰς τὴν πρῶραν, ἐπέβλεπε τὴν ἄρσιν τῆς ἀγκύρας.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ κύριος Ἄτκινς ἐπλησίασε τὸν πλοίαρχον Λὰν Γκὺ καὶ τῷ εἶπε μεγαλοφώνως : «Λοιπόν, πλοίαρχε, καλὴν ἀντάμωσιν τοῦ χρόνου.

— Ἂν θέλῃ ὁ Θεός, κύριε Ἄτκινς! ἀπήντησεν ὁ πλοίαρχος.

Καὶ ἔθλιψεν ἰσχυρῶς τὴν χεῖρα τοῦ ξενοδόχου. Τὸ αὐτὸ ἔπραξε προσελθὼν καὶ ὁ ὑποπλοίαρχος. Κατόπιν ἡ λέμβος, διὰ τῆς ὁποίας ἀνῆλθομεν ἐπὶ τοῦ Ἀλβράνου, ἐπανέφερε μόνον τὸν κύριον Ἄτκινς εἰς τὴν ξηράν.

Τὴν ὀγδόην ὥραν ὁ Ἀλβράνος ἀπέπλευσεν. Ὑπὸ αὔραν ἐλαφρὰν ἐξῆλθομεν ἐκ τοῦ ὁρμου τοῦ Κρίστμας Ἄρβουρ, καὶ ἀναχθέντες εἰς τὸ πέλαγος, διηυθύνθημεν βορειοδυτικῶς.

(Ἕπεται συνέχεια.)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΠΙΣΤΡΕΦΕΤΑΙ

Ἀγαπητοί μου,

ΠΕΡΙ τὰς ἀρχὰς ἑκάστου νέου Ἔτους, εἰς τὰ Γραφεῖα τῶν περιοδικῶν,—ἐκείνων, ἐννοεῖται, τὰ ὁποῖα ἔχουν ζωὴν καὶ κίνησιν, ὅπως ἡ «Διάπλασις»,— σχηματίζονται δύο ἀντίθετα ρεύματα : Τὸ ρεῦμα τῶν ἐρχομένων, καὶ τὸ ρεῦμα τῶν φευγόντων. Οἱ πρῶτοι εἶνε οἱ νέοι συνδρομηταί, οἱ ὁποῖοι ἐγγράφονται· οἱ δεύτεροι εἶνε οἱ παλαιοί, οἱ ὁποῖοι παραιτοῦνται.

Θὰ ἔτυχε βεβαίως νὰ κούσετε, ὅτι τὰ μόρια, ἐκ τῶν ὁποίων ἀποτελεῖται τὸ ἀνθρώπινον σῶμα, δὲν μένουν πάντοτε τὰ ἴδια, ἀλλ' ἀνανεοῦνται ἀκαταπαύστως. Τὸ ἴδιον συμβαίνει καὶ εἰς τὸν ὀργανισμόν, τὸν ὁποῖον ἀποτελεῖ τὸ σύνολον τῶν συνδρομητῶν ἑνὸς φύλλου. Εἶνε νόμος τῆς ζωῆς αὐτός. Οὕτω γίνεται πάντοτε· ἀλλέως δὲν εἰμπορεῖ νὰ γίνῃ. Φανταστῆτε πρὸς στιγμὴν, ἂν ἡ «Διάπλασις» π. χ. ἔμενεν ἀκόμη μὲ τοὺς ἰδίους συνδρομητάς, τοὺς ὁποίους εἶχε πρὸ εἰκοσαετίας, ἀπὸ τὸ πρῶτόν της ἔτος!... Τί ἀστεῖον, ἀλλὰ καὶ τί θλιβερόν! Οἱ συνδρομηταὶ ἐκεῖνοι θὰ ἦσαν σήμερον ἄνδρες· ὀλίγον λοιπὸν θά τους ἐνδιέφερεν ἡ ἀνάγνωσις τῆς «Διαπλάσεως»· κανεὶς δὲν θὰ ἐλάμβανε μέρος εἰς τοὺς Διαγωνισμούς της, κανεὶς δὲν θὰ ἐφρόντιζε δι' αὐτήν... καὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὸ περιοδικόν σας θὰ ἐσβύνετο, θὰ πέθνησκεν. Ἀπαράλλακτα ὅπως καὶ ὁ ἄνθρωπος, ὅταν τοῦ λείψῃ ὁ ἀὴρ ἢ ἡ τροφή, διὰ τῶν ὁποίων ἀνανεόνει τὰ μόρια τοῦ ὀργανισμοῦ του. Ἀλλ' ἴσα-ἴσα διότι γίνεται πάντοτε ἡ ἀναγκαιοτάτη αὕτη ἀνανέωσις, ζῇ ἡ «Διάπλασις» καὶ ἀκμάζει καὶ θάλλει. Ὁ ὀργανισμός της ἀπορρίπτει ὁλονὲν τὸ παλαιά, τὰ ἄχρηστα στοιχεῖα, καὶ ὁλονὲν προσλαμβάνει νέα, ἀκμαῖα καὶ σφριγηλά, ἐξασφαλίζοντα εἰς αὐτὴν αἰωνίαν νεότητα, αἰωνίαν ἀκμήν.

Τοῦτο γνωρίζουσα καλῶς ἡ «Διάπλασις», οὐδέποτε λυπεῖται διὰ τοὺς παραιτουμένους συνδρομητάς, ἢ διὰ τοὺς διαγραφομένους ὑπ' αὐτῆς. Συνδρομητὴς παραιτούμενος, ἢ διαγραφόμενος διότι δὲν πληρόνει τὴν συνδρομήν του, εἶνε στοιχεῖον ἄχρηστον ἢ καὶ βλαβερὸν εἰς τὸν ὀργανισμόν μας. Πρέπει λοιπὸν νὰ πέσῃ μόνον του ἢ . . . νὰ κοπῇ δι' ἐγχειρήσεως. Ἔπειτα καὶ ἂν ἐλυπεῖτο, θὰ ὑπῆρχε πάντοτε πρόχειρος καὶ μεγάλη ἡ παρηγορία διὰ τὴν στέρησιν : καὶ τοιαύτη εἶνε οἱ νέοι ἐγγραφόμενοι συνδρομηταί, ὁ ἀριθμὸς τῶν ὁποίων κατ' ἔτος εἶνε δεκαπλάσιος τῶν παραιτουμένων... Καὶ ἄλλη παρηγορία, ἐν ἀνάγκῃ, ἀκόμη σπουδαιοτέρα : Ὁ συνδρομητὴς τῆς «Διαπλάσεως» οὐδέποτε παραιτεῖται ἕνεκα δυσαρεσκείας, ἢ μὲ τὴν ἰδέαν ὅτι θὰ εὕρῃ ἄλλοῦ ἀνάγνωσμα τερπνότερον καὶ ὠφελιμώτερον. Παραιτεῖται μόνον, εἴτε διότι ἐμεγάλωσε πλέον πάρα πολύ, εἴτε διότι τὰ οἰκονομικά του δὲν τῷ ἐπιτρέπουν νὰ πληρώσῃ τὴν συνδρομήν.

Σᾶς εἶπα, ὅτι ἡ «Διάπλασις» οὐδέποτε λυπεῖται διὰ τοὺς παραιτουμένους συνδρομητάς. Ναί, ἀλλὰ τοῦτο δὲν σημαίνει καὶ ὅτι χαίρεται. Θὰ ἦτο ἐγωϊσμὸς καὶ σκληρότης, ἀσυμβίβαστος πρὸς τὸν χαρακτῆρα τῆς λατρευτῆς σας φίλης, ἂν ἐδείκνυε χαρὰν διὰ τὴν στέρησιν παλαιῶν καὶ ἀγαπητῶν συνδρομητῶν, μόνον μὲ τὴν ἰδέαν ὅτι τοὺς ἀντικαθιστᾷ ἀμέσως διὰ περισσοτέρων. Καὶ ὅμως... σήμερον τὴν εἶδα χαρούμενην, μὰ πολὺ χαρούμενην, μὰ τόσῳ χαρούμενην, ὥστε ἐνόμισα τοὐλάχιστον ὅτι ἐνεγράφησαν χίλιοι νέοι διαμιᾶς!...

— Τί τρέχει ; ἠρώτησα.

— Παρητήθη μία συνδρομήτρια!

— Μπᾶ! καὶ δι' αὐτὸ χαίρεσθε ἔτσι;

— Μὰ γιὰ ἰδέτε ἐδῶ!»

Καί μου ἐπαρουσίασεν ἕνα πρῶτον φυλλάδιον, ἐπιστραφὲν εἰς τὸ Γραφεῖον διὰ τοῦ Ταχυδρομείου, μὲ τὴν σημείωσιν : «Ἐπιστρέφεται ὡς ἀπαράδεκτον.» Ἐντὸς τοῦ φυλλαδίου ὑπῆρχεν ἕνα χαρτάκι, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἀνεγινώσκοντο, δι' ἄλλης χειρός, τὰ ἑξῆς κατὰ γράμμα :

«Τὸ ἐπηστρεφο διώτι ὁ μπαμπας θα μενγράψει εἰς Ἀνκλικὰ καὶ Γαλικὰ παιριοδεικά. Adieu.»

Καὶ ἀπὸ κάτω ὑπῆρχεν ἓν ὄνομα κύριον ξενικὸν—δὲν τὸ λέγω,— καὶ ἓν ἐπώνυμον γνωστῆς δυστυχῶς οἰκογενείας, ἐκ τῶν κακῶς ὀνομαζομένων ἀριστοκρατικῶν, ὄχι δηλαδὴ ἐκ τῆς ἀληθινῆς ἀριστοκρατίας, ἀλλ' ἐκ τῆς ψευδοαριστοκρατίας, τὴν ὁποίαν χαρακτηρίζει οἴησις, ξενολατρεία καὶ ἀπουσία παντὸς ἐθνικοῦ φρονήματος. Καὶ μία λεπτομέρεια : Τὸ «ἐπιστρέφω» εἶχε καὶ τόνον : μίαν περισπωμένην ἐπάνω εἰς τὸ ἔψιλον· (δὲν θέλω, βλέπετε, νὰ δικήσω τὸ κορίτσι·) ἀλλὰ δὲν τὴν ἔγραψα, διότι ἠξεύρω, ὅτι εἰς τὸ Τυπογραφεῖον δὲν ὑπάρχουν ἔψιλον μὲ περισπωμένην· τοιαῦτα δὲν ἔχει ἡ ἑλληνικὴ γλῶσσα!

«— Ἔ, ἔχω ἄδικον νὰ χαίρωμαι ; μοῦ εἶπεν ὕστερα ἡ Διάπλασις. Κόρη ἀνατρεφομένη μὲ τοιαύτας ἀρχάς· κόρη ἀγαπῶσα τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν, ὅσον μαρτυροῦν αἱ γραμμαί της αἱ ἰδιόχειροι· κόρη περιμένουσα ἀγγλικὰ καὶ γαλλικὰ περιοδικὰ καὶ ἀφίνουσα τὰ ἰδικά της, εἶνε δυνατὸν νὰ εἶνε ἀληθινὴ συνδρομήτριά μου ; εἶνε δυνατὸν νὰ ἔχῃ συναδέλφους τὰς φίλας μου ; εἶνε δυνατὸν νά τας ἀγαπήσῃ ἢ νὰ ἀγαπηθῇ ὑπ' αὐτῶν ; εἶνε δυνατὸν νὰ την ἀγαπήσω ἐγὼ καὶ νὰ την θεωρήσω ὡς κόρην μου ; εἶνε δυνατὸν νὰ ὁμοιωθῇ καὶ νὰ ποτελέσῃ μέρος τῆς μεγάλης ἑλληνικῆς οἰκογενείας μας; Ὄχι, ὄχι, ποτέ! Ἡμεῖς ἔχομεν ἄλλας ἰδέας, ἄλλα αἰσθήματα, ἄλλην γλῶσσαν... Εἰς τὸν ὀργανισμόν μας ἡ κόρη αὐτὴ θὰ ἦτο ἄχρηστος καὶ βλαβερά, ὡς μικρόβιον. Καλλίτερα λοιπὸν ποῦ ἔλειψεν ἀπὸ τώρα, πρὶν προφθάσῃ νὰ βλάψῃ ἐν ἀγνοίᾳ μου καὶ τὸν πλησίον της. Πρέπει νὰ καθαριζώμεθα, πρέπει νὰ πολυμαινώμεθα ἀπὸ τοιαῦτα στοιχεῖα. Ἂν τἀφίναμεν, ἂν τα ὑπεθάλπαμεν, ἂν τα ἐναγκαλιζώμεθα, ὦ, αὐτὰ θὰ ἦσαν ἡ καταστροφή μας. Ἔχουν μέσα των τὸ δηλητήριον, τὸ ὁποῖον θά μας ἐμόλυνεν ὅλους καὶ διὰ παντός. Εἶμαι βεβαία, ὅτι εἰς τὸν κοινωνικὸν βίον κἀμμία ἀπὸ τὰς φίλας μου δὲν ἔχει φίλην τὴν κόρην αὐτήν... Φαντασθῆτε λοιπὸν τί κακὸν θὰ ἔκαμνα, ἂν ἔξαφνα τὰς ἠνάγκαζα ἐγὼ νὰ σχετισθοῦν, νὰ ἔλθουν εἰς ἐπικοινωνίαν διὰ τῆς Ἀλληλογραφίας μου, ἢ διὰ τῶν Μικρῶν Μυστικῶν, ἢ διὰ τῆς Μεγάλης Κυριακῆς. Ὤ, μοῦ φαίνεται ὅτι θὰ ἦτο ἔγκλημα!. . ἐν ἀγνοίᾳ μου, ἐγὼ θὰ ἤμην ἡ αἰτία τοῦ μολυσμοῦ. Ἔξω! ἔξω! Ἐδῶ θέλομεν καθαριότητα καὶ ὑγείαν. . . Καλλίτερα, καλλίτερα, καλλίτερα ποῦ μας ἔφυγε! Δι' αὐτὸ μὲ βλέπετε τόσῳ χαρούμενην. Καὶ εἴθε νὰ μας ἔφευγαν κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον ὅλοι οἱ ὁμοιοί της καὶ αἱ ὁμοταί της, ἂν τυχὸν ὑπάρχουν. . . Ἢ μήπως δὲν συμφωνεῖτε ;»

Ἔσπευσα νὰ διαβεβαιώσω τὴν Διάπλασιν, ὅτι συμφωνῶ πληρέστατα· καὶ ἐσκέφθην ἀμέσως νὰ σάς τα γράψω, μὲ τὴν βεβαιότητα ὅτι θὰ συμφωνήσετε καὶ σεῖς. . .

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΛΙΔΩΝ

Η ΓΛΩΣΣΑ ΜΑΣ

Περήφανα, μὲ χρώματα καὶ κάλλη,
'Ανθοῦν ψηλὰ τὰ ρόδα φουντωτά,
Κ' ἡ δόξα τους παντοῦ εἶνε μεγάλη,
Καθένας πρῶτα πρῶτ' αὐτὰ ζητᾷ.

Μὲ οὐράνια μυρωδιά, χαριτωμένος,
Ὁ μενεξὲς ὀλόδροσος ἀνθεῖ,
Μὰ ταπεινὰ 'στὴ χλόη εἶνε κρυμμένος
Καὶ δόξα σὰν τὰ ρόδα δὲν ποθεῖ.

Περήφανες ἀνθοῦνε μεσ' 'στὰ κάλλη
Κ' οἱ γλῶσσες τῆς Εὐρώπης τὰ πολλά,
Κ' ἡ δόξα τους παντοῦ εἶνε μεγάλη,
Καθένας προσπαθεῖ νὰ τὲς μιλᾷ.

Μὲ οὐράνια μυρωδιά, χαριτωμένη,
Κ' ἡ γλῶσσα μας ὀλόδροση ἀνθεῖ,
Μὰ ταπεινὰ κι' αὐτὴ μένει κρυμμένη,
Καὶ δόξα σὰν τὲς ἄλλες δὲν ποθεῖ.

Ν. Ι. ΧΑΤΖΙΔΑΚΗΣ

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ

ΡΟΒΙΝΣΩΝΕΣ ΤΟΥ ΒΡΑΧΟΥ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 29)

Ἐντούτοις ἡ Μηλιά, ἡ ὁποία ἦτο γενναία κόρη, ἀπεφάσισε νὰ ἐπιθεωρήσῃ τὴν κατοικίαν των. Καὶ πρῶτον ἐπανεῖδε τὴν δεξαμενήν, γεμάτην ἀπὸ νερὸν γλυκὺ καὶ διαυγές. Τί χαρά! Θὰ εἶχαν τοὐλάχιστον νὰ πίνουν ὅσον ἤθελαν! Ναί, ἀλλὰ τί θὰ ἔτρωγαν;... Εἶχαν πάρῃ φαγητὸν διὰ δύο τρεῖς ἡμέρας, τὸ πολύ. Καὶ ἔπειτα;...

Τότε ἡ μικρὰ ἐνθυμήθη ὅτι μίαν φορὰν ὁ ἱερεύς, εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, τοὺς εἶπεν ὅτι ὁ Θεὸς φροντίζει διὰ τὰ πλάσματά Του, ὅτι Αὐτὸς ἐνδύει τὰ ἄνθη, ὅτι Αὐτὸς τρέφει τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ... Μήπως ἡ Μηλιὰ καὶ ὁ Γιαννάκης δὲν ἦσαν δυστυχῆ πουλάκια, χωρὶς πατέρα καὶ μητέρα; Ὁ Θεὸς λοιπὸν θὰ τα ἔβλεπε καὶ θὰ τα εὐσπλαχνίζετο... Καὶ παρηγορηθεῖσα ὀλίγον ἡ μικρά, ἐπῆρε τὸν ἀδελφόν της ἀπὸ τὸ χέρι καὶ κατῆλθον μαζὶ τὴν κλίμακα.

— Ἔλα, τῷ εἶπε, νὰ τριγυρίσωμεν τὸν κῆπόν μας καὶ νὰ ἰδοῦμεν τί εἰμπορεῖ νὰ μας δώσῃ.

— Τὸν κῆπόν μας!... Ἀστειεύεσαι; Ἐδῶ δὲν βλέπω οὔτε πατάτες, οὔτε καρότα, οὔτε δαμασκηνιές, οὔτε κερασιές, οὔτε τίποτε ἀπ' ὅ,τι εἴχαμεν εἰς τὸν κῆπον τοῦ σπιτιοῦ μας.

Καὶ πράγματι, μόνον ἄμμος ὑπῆρχε κάτω, εἰς τὴν ἐσωτερικὴν αὐλὴν τοῦ Βράχου. Ἀλλ' εἰς μίαν γωνίαν ὑπῆρχεν ἕνας ὑψηλὸς καὶ πελώριος σωρὸς ἀπὸ φύκη. Ἡ Μηλιὰ παρετήρησεν ὅτι ἐπάνω-ἐπάνω τὰ φύκη ἦσαν πολὺ ξηρά. Ἐσκέφθη λοιπὸν ὅτι εἰμποροῦσε νὰ νεβάσῃ κάμποσα εἰς τὸ σπήλαιον, διὰ νὰ κάμῃ ἕνα στρῶμα πλέον μαλακὸν ἀπὸ τὴν ἄμμον, νὰ πλώσῃ δὲ καὶ τὰ ὑγρὰ διὰ νὰ ξηρανθοῦν εἰς τὸν ἥλιον καὶ νὰ τους χρησιμεύσουν ὕστερα ὡς σκέπασμα κατὰ τοῦ φύχους τῆς νυκτός.

Καὶ ἡ Μηλιὰ ἀναβαίνει εὐθὺς εἰς τὸν σωρόν, μαζεύει τὰ φύκη ποῦ ἦσαν ἐπάνω-ἐπάνω, καὶ τὰ ρίπτει εἰς τὸν Γιαννάκην.

«Πήγαινέ τα εἰς τὸ πρῶτο σκαλοπάτι, τῷ εἶπε, καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ἐγὼ θὰ τ' ἀνεβάσω ὡς τὸ παλάτι μας.»

Ὁ Γιαννάκης εἶχεν ὅλην τὴν καλὴν θέλησιν· ἀλλ' ἐπειδὴ τὰ χέρια του ἦσαν μικρά, δὲν ἠμποροῦσε νὰ πέρνῃ κάθε φορὰν παρ' ἀπὸ μίαν πολὺ μικρὰν ἀγκαλίδα. Τότε κατέβη ἡ ἀδελφή του, καὶ μὲ τέσσαρας-πέντε δρόμους, ἐσχημάτισεν εἰς τὴν κλίμακα ἕνα μεγάλον σωρὸν ἀπὸ φύκη. Κατόπι τἀνέβασαν, μαζὶ καὶ οἱ δύο, εἰς τὸ παλάτι, ὅπου ἡ Μηλιὰ τὰ ἤπλωσεν ἐπάνω εἰς τὴν ἄμμον καὶ ἐσχημάτισεν ἕνα στρῶμα παχὺ καὶ ἀπαλότατον. Ἆ, τώρα μάλιστα! Θὰ ἠμποροῦσαν νὰ κοιμῶνται ὡραῖα... Δὲν εἶχαν πάρῃ ὅμως ἀκόμη καὶ τὰ φύκη, τὰ ὁποῖα θὰ τους ἐχρησίμευαν ὡς σκέπασμα. Ἀλλ' ὁ Γιαννάκης ἦτο κατακουρασμένος καὶ δὲν ἐνοοῦσε νὰ καταβῇ ἀμέσως πάλιν τὴν κλίμακα.

— Καλά· κάθησαι σὺ ἐδῶ καὶ πηγαίνω μόνη μου, εἶπεν ἡ Μηλιά.

— Τί; νὰ μείνω μόνος ἐγὼ ἐδῶ μέσα; εἶπεν ὁ Γιαννάκης. Καὶ ἂν βγοῦνε τὰ θεριά, ὅσῳ θὰ λείπῃς, καὶ μὲ φᾶνε;... Ὄχι, ὄχι, δὲν θὰ πᾷς πουθενά.

Καὶ ὁ μικρὸς ἤρχισε τὰ κλάματα καὶ ἐπιάσθη ἀπὸ τὸ φουστάνι τῆς ἀδελφῆς του... Ἡ Μηλιὰ ἠναγκάσθη νὰ ὑποκύψῃ. Ἔπειτα ἐσυλλογίσθη, ὅτι δὲν θὰ ἦτο φρόνιμον νὰ καταβῇ πάλιν, διότι, ὡς ψαροπούλα ὅπου ἦτον, ἤξευρεν ὅτι γρήγορα θἀνέβαινεν ἡ παλίρροια. Ἦτο δὲ πολὺ περίεργη νἀναλύσῃ ἀπὸ ποῖον μέρος ἡ θάλασσα εἰσήρχετο μέσα εἰς τὸν Βράχον. Ἡ Μηλιὰ δὲν ἤργησε νὰ τὸ μάθῃ. Πρῶτα εἶδεν ἀπὸ μακρὰν τὴν θάλασσαν, ἡ ὁποία ἤρχισε νὰ σαλεύεται. Κάθε της κῦμα ἐπροχωροῦσε καὶ ὀλίγον περισσότερον εἰς τὴν ἄμμον. Ἕνα κῦμα μεγαλήτερον ὑπεσκέλιζε τὸ πλησίον του, καὶ τὰ δύο μαζὶ ἐστρώνοντο εἰς τὴν ἀκτήν, καὶ πάλιν ἐγύριζαν πρὸς τὰ ὀπίσω, ἀφίνοντα μίαν γραμμὴν ἀφροῦ λευκοῦ, ἡ ὁποία κάθε φορὰν ἐσχηματίζετο πλησιέστερα.

Ἡ θάλασσα ἀπεῖχεν ἀκόμη ἀρκετὰ ἀπὸ τὸν Βράχον, καὶ ἐν τούτοις ἡ Μηλιὰ ἤκουε μ' ἔκπληξίν της ἕνα ὑπόκωφον κρότον, ὁ ὁποῖος ἤρχετο ἀπὸ μίαν σκοτεινὴν γωνίαν, ἀπὸ ἕνα μυχὸν τῆς αὐλῆς. Τὸ μέρος ἐκεῖνο ἐκρύπτετο ἀπὸ μίαν ἀνωμαλίαν τοῦ Βράχου. Τί νὰ συνέβαινε πραγματικῶς. Ἤδη ὁ ἥλιος εἶχε δύσῃ, τὸ σκότος τῆς ἑσπέρας ἤρχισε νὰ σκεπάζῃ τὴν γῆν... τὸ νερὸν δὲν ἔλαμπε πλέον... μόλις καὶ μετὰ βίας τὸ ἐξεχώριζες ἀπὸ τὸν Βράχον... Καὶ ἐπὶ τέλους, ἐνύκτωσεν, ἐσκοτείνιασεν ἐντελῶς.

Λυπημένη ἡ Μηλιὰ ἀνέβασεν ἐπάνω τὸν ἀδελφόν της καὶ του ἔκοψε μίαν φέταν ψωμί, ὄχι πολὺ μεγάλην, μὲ ὀλίγον τυρί. Ἀλλ' ἀφ' οὗ τὰ ἔφαγεν αὐτὰ ὁ μικρὸς παρεπονεῖτο ὅτι πεινᾷ ἀκόμη.

«Ἔννοια σου, πουλάκι μου, καὶ αὔριο θὰ φᾶμε καλλίτερα» ἀπεκρίθη ἡ Μηλιὰ μὲ δακρυσμένους ὀφθαλμούς. Καὶ ἀρά γε αὔριον θὰ εἶχαν νὰ φάγουν ὅπως ἔφαγαν σήμερον;

Τὴν ἄλλην ἡμέραν, λαμπρότατος ἥλιος ἐφώτιζε τοὺς βράχους καὶ τὴν θάλασσαν, ὅταν τὰ παιδία ἐξύπνησαν... Ἡ χθεσινὴ λύπη καὶ ἡ ἀγωνία ἐπανῆλθαν μὲ τὸ ξύπνημα εἰς τὴν καρδίαν τῆς Μηλιᾶς. Ἀλλ' ὁ ἥλιος τοῦ Θεοῦ εἶνε τόσον ἀγαθός, ποὺ σοῦ δίδει θάρρος μόνον νὰ τὸν βλέπῃς νὰ λάμπῃ... Ἐθέρμαινε λοιπὸν μ' ἐλπίδα καὶ τὰ δυστυχῆ ὀρφανά, ἡ δὲ Μηλιὰ ἐσυλλογίζετο, ὅτι μὲ τέτοιαν ὡραίαν ἡμέραν, ἦτο ἀδύνατον νὰ μή τους συμβῇ κάτι τι καλόν... Ἀλλὰ τὴν ἔρριψε διαμιᾶς εἰς τὴν πραγματικότητα ἡ παραπονετικὴ φωνὴ τοῦ Γιαννάκη, ὁ ὁποῖος ἐμουρμούριζε:

— Πεινῶ!.. πεινῶ!..

Τότε ἡ ἀδελφή του ἔψαξε διὰ νὰ του εὕρῃ τίποτε... Πόσην χαρὰν ἠσθάνθη ὅταν ἀνεκάλυψε ἕνα κομμάτι λαρδί, τὸ ὁποῖον, ἀπὸ τὴν ζάλην της, εἶχε ξεχάσῃ χθές.

(Ἕπεται, συνέχεια)

Κατὰ τὸ γαλλικὸν τῆς Α. Ζεννεβραίη

ΦΩΚΙΩΝ ΘΛΕΡΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΗ ΖΩΟΛΟΓΙΑ

ΤΟ ΑΛΟΓΟ

Ἄλογο τὸ λέγουν ὅλοι
μὰ εἶνε τόσο γνωστικό,
ποῦ ἀπ' ὅλα τἄλλα ζῶα
εἶνε τὸ πιὸ λογικό.

Κ' ἔχει χαίτη, σὰν λεοντάρι,
κεφαλὴ μὲ μικρ' αὐτιά,
σῶμο λυγερό, μὲ χάρι,
κ' ἔχει φλόγα 'στὴ ματιά.

Μὰ κ' εἰς τί δὲν χρησιμεύει
κ' εἰς τί δὲν μας βοηθεῖ...
ἀφοῦ ξεύρει νὰ χορεύῃ
μὲ ρυθμό, σὰν διδαχθῇ.

Καὶ σὰν χλιμιντράει καὶ τρέχει
λές, πῶς θέλει νὰ σοῦ εἰπῇ:
Κάνε τόπο νὰ περάσω...
Καὶ περνᾷ σὰν ἀστραπή!

Γ. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΤΑΞΙΔΙΟΝ ΤΟΥ ΓΙΟΥΛΙΒΕΡ ΕΙΣ ΤΗΝ ΧΩΡΑΝ ΤΩΝ ΝΑΝΩΝ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Β'.

Ὁ Βασιλεὺς τῆς Λιλλιπούτης, ἐπειδὴ δὲν ἤθελε νἀποθάνῃ ὁ καϊμένος ὁ Γιούλιβερ ἀπὸ τὴν πεῖναν, διέταξε νὰ του δίδουν κάθε μεσημέρι καὶ κάθε βράδυ: ἕξῃ βώδια, σαράντα πρόβατα, ἑκατὸν ὀρνίθια, διακόσιες πέρδικες, ἕνα σωρὸ γλυκίσματα, φροῦτα, κτλ. μὲ τὸ ἀνάλογον ψωμὶ καὶ κρασί.

Ἐξακόσιοι ξενοδόχοι, μάγειροι, θαλαμηπόλοι, ὑπηρέται τῆς τραπέζης κτλ. ὡρίσθησαν διὰ νὰ τὸν ὑπηρετοῦν.

Ἔπειτα ὁ Βασιλεὺς ἐκάλεσε τριακοσίους ράπτας καὶ τους διέταξε νὰ κατασκευάσουν μίαν φορεσιὰν διὰ τὸν Βουνάνθρωπον, — ἔτσι τὸν ἔλεγαν, διότι τοις ἐφαίνετο ὑψηλὸς ὡς βουνόν, — κομμένην καὶ ραμμένην ὅπως ἐσυνεθίζετο εἰς τὴν Λιλλιπούτην.

Ἔπειτα, — πολὺ δειλὸς αὐτὸς ὁ Βασιλεύς, — ἔστειλε δύο ἀνθρώπους του διὰ νὰ ἐξετάσουν μήπως ὁ ξένος εἶχεν εἰς τὴν τσέπην του τίποτε ὅπλα ἐπικίνδυνα.

Διὰ νὰ εὐκολύνῃ τὴν ἔρευναν τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν, ὁ Γιούλιβερ ἐπῆρε τὸν ἕνα καὶ τὸν ἔχωσε μέσα εἰς τὴν δεξιὰν του τσέπην· ὕστερα ἐπῆρε τὸν ἄλλον καὶ τὸν ἔχωσε μέσα εἰς τὴν ἀριστεράν.

Οἱ ἀπεσταλμένοι ἔψαξαν καλὰ καὶ ηὗραν: Ἕνα τετράγωγον πανὶ ἄσπρον, τόσῳ μεγάλον, ποῦ ἠμποροῦσε νὰ χρησιμεύσῃ ὡς χαλὶ διὰ τὴν αἴθουσαν τοῦ Θρόνου. Εἶνε περιττὸν νὰ σας εἴπω, ὅτι τὸ πανὶ αὐτὸ ἦτο ἁπλούστατα ἕνα μανδῆλι...

Ἔπειτα ἕνα μεγάλον κιβώτιον ἀπὸ ἀσῆμι, ποῦ ἐστάθη ἀδύνατον νὰ σηκώσουν τὸ σκέπασμά του. Τὸ ἄνοιξε μόνος του ὁ Γιούλιβερ καὶ ἐφάνη μέσα μία μαύρη σκόνη, ποὺ τους ἔκαμε νὰ πταρνίζωνται δύο ὧρες... Ἐννοήσατε βέβαια ὅτι τὸ ἀσημένιον αὐτὸ κιβώτιον ἦτο μία ταμβακοθήκη.

Ἀπὸ τὴν ἀριστερὰν τσέπην πάλιν ἔβγαλαν ἕνα πρᾶγμα παράξενον, ποῦ ὡμοίαζε πολὺ μὲ τὰ κάγκελα τοῦ βασιλικοῦ των κήπου... Ἦτο ἕνα σιδερένιον κτένι.

Ὕστερα ἔβγαλαν καὶ μίαν μηχανὴν στρογγυλήν, βαρεῖαν, μὲ σκέπασμα ὑάλινον, καὶ μὲ κάτι τροχοὺς ὀδοντωτούς, μεγάλους ὡς μυλόπετρες... Καὶ ἡ μηχανὴ αὕτη ἔκαμνεν ἕνα κρότον φοβερόν, τὶκ-τάκ! τὶκ-τάκ! ὡς νὰ εἶχε μέσα της κλεισμένον κανένα θηρίον. — Τὸ φοβερὸν αὐτὸ πρᾶγμα ἦτο ὡρολογάκι, ἀπὸ τὰ μικρότερα ποῦ γίνονται!.. Ἔπειτα ἀνεκάλυψαν διάφορα ἄλλα ἀντικείμενα, καὶ μεταξὺ αὐτῶν κάτι δίσκους μεγάλους, ἄλλους ἀπὸ ἀσῆμι καὶ ἄλλους ἀπὸ χρυσάφι, — οἱ ὁποῖοι δὲν ἦσαν παρὰ νομίσματα... Ὅλ' αὐτὰ τοὺς ἔπεισαν ὅτι ὁ Βουνάνθρωπος ἦτο πολὺ σημαντικὸν ὑποκείμενον. Ἔγινε λοιπὸν δεκτὸς εἰς τὴν αὐλὴν ἐν πομπῇ καὶ παρατάξει, καὶ ἔλαβε τὴν τιμὴν νὰ φιλήσῃ τὸ χέρι τοῦ Βασιλέως καὶ τῆς Βασιλίσσης.

Ἄλλην φορὰν θὰ σας εἴπω τί συνέβη ὕστερα.

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΔΩΔΕΚΑ ΜΕ ΤΟ ΛΕΩΦΟΡΕΙΟΝ

Ἦταν μιὰ διαβολεμένη παγωνιά· ὁ οὐρανὸς γεμᾶτος ἄστρα· ἀέρας ὅλως διόλου δὲν ἔφυσοῦσε. Μπάμ-μπούμ ἀκούγονταν μέσ' 'στὰ σπίτια, τρουτρουῦ, κρὶκ-κράκ· τὰ παιδάκια ἐώρταζαν τὴν πρωτοχρονιὰν μὲ τὰ τουφεκάκια, τὲς τρομπέτες, καὶ τὲς ροκάνες. Γιατὶ ἦταν ἡ παραμονὴ τῆς πρωτοχρονιᾶς. Τὴν στιγμὴν αὐτὴν ἐκτύπησε δώδεκα, μεσάνυκτα.

Τρατερατά! Ἔρχεται τὸ ταχυδρομεῖον. Τὸ μεγάλο λεωφορεῖον ἐστάθηκεν ἐμπρὸς εἰς τὴν πύλην τῆς πόλεως· ἔφερε μαζί του δώδεκα πρόσωπα· περισσότερα δὲν ἐχωροῦσε.

«Εἰς ἔτη πολλά, εἰς ἔτη πολλά!» ἀντηχοῦσαν τὰ Κάλανδα μέσα 'στὰ σπίτια, ὅπου οἱ ἄνθρωποι ἐώρταζαν τὴν παραμονὴν τῆς πρωτοχρονιᾶς καὶ μὲ τὰ γεμάτα τὰ ποτήρια ἔπιναν εἰς ὑγείαν τοῦ Νέου Ἔτους.

«Εὐχόμεθα ὑγείαν γιὰ τὸ Νέον Ἔτος» ἔλεγαν. «Καὶ κοντὰ 'ς αὐτὴ πολλὰ χρήματα, τιμὲς καὶ εὐτυχίες!»

Καὶ ἐνῶ αὐτοὶ ἐτσούγκριζαν τὰ ποτήρια των, τὸ λεωφορεῖον ἐστέκετο εἰς τὴν πύλην τῆς πόλεως μὲ τοὺς μουσαφίρηδες, τοὺς δώδεκα ταξειδιώτας.

Ποῖοι ἦσαν αὐτοί; Εἶχαν διαβατήρια καὶ πράγματα πολλὰ μαζί τους, ἀκόμη καὶ δῶρα γιὰ σένα καὶ γιὰ μένα καὶ γιὰ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους τῆς πόλεως. Ποῖοι ἦσαν οἱ ξένοι; Τί ἤθελαν καὶ τί ἔφερναν μαζί τους;

«Καλημέρα!» εἶπαν εἰς τὸν στρατιώτην, ποὺ ἐφύλαγε φρουρὸς εἰς τὴν πύλην.

«Καλημέρα!» ἀποκρίθηκε καὶ ὁ στρατιώτης, διότι τὸ μεγάλο ὡρολόγι εἶχε κτυπήσει δώδεκα, ὥστε ἦταν περασμένα τὰ μεσάνυκτα.

«Τὸ ὄνομά σας; τὸ ἐπάγγελμά σας;» ἐρώτησε ὁ φρουρὸς ἐκεῖνον, ποὺ βγῆκε πρῶτος ἀπὸ τὸ λεωφορεῖον.

«Ἰδοὺ τὸ διαβατήριόν μου» εἶπεν ὁ ἄνθρωπος. «Εἶμαι ἐγώ!» Ἦταν ἀληθινὰ ἕνας μεγαλόσωμος ἄνδρας, τυλιγμένος σὲ δέρμα ἀρκούδας καὶ μὲ ψηλά, χονδρὰ ὑποδήματα· 'στὴν κουμπότρυπά του ὅμως εἶχε μενεξέδες.

«Εἶμαι ὁ-ἄνθρωπος, ἀπὸ τὸν ὁποῖον πολλοὶ ἐλπίζουν πολλά, καὶ τὰ παιδάκια τὸν περιμένουν μὲ καρδιοκτύπι. Ἔλα αὔριον, θά σου δώσω ἕνα μπονταμᾶ· σκορπάω δεκάρες καὶ τάλληρα, δίνω δῶρα σὲ μικροὺς καὶ σὲ μεγάλους, ἀκόμη καὶ χορούς, τὸ ὅλον 31 χορούς, περισσότερες νύχτες δὲν ἔχω νὰ ἐξοδεύσω. Τὰ πλοῖά μου εἶνε ἀποκλεισμένα ἀπὸ τοὺς πάγους, ἀλλ' εἰς τὸ γραφεῖόν μου κάνει ζέστη: Εἶμαι μεγαλέμπορος καὶ ὀνομάζομαι Ἰανουάριος.

Ἔπειτα ἦλθεν ὁ δεύτερος· ἦταν γελωτοποιός, διευθυντὴς τῆς Κωμῳδίας, τῶν Μασκαράδων, καὶ ὅλων τῶν διασκεδάσεων. Τὰ πράγματά του ὅλα ἦταν μία κάσσα μὲ ντόμινα καὶ μὲ προσωπίδες, καὶ ἕνα μεγάλο βαρέλι. «Ἀπὸ αὐτὸ θὰ βγάλω μαχμουρλούκια κάμποσα τὴν Καθαρὴ Δευτέρα. Δίδω εἰς τοὺς ἄλλους διασκέδασι, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν ἑαυτό μου, διότι ἡ ζωή μου εἶνε πολὺ μικρή, ἡ μικρότερη ἀπὸ ὅλη τὴν οἰκογένεια, καὶ ἐννοῶ νὰ την γλεντῶ. Ζῶ μόνον 28 ἡμέρες, ἴσως μοῦ δώσουν καὶ ἄλλη μιά, ἂν θέλουν· ἀλλὰ δὲν με νοιάζει, ζήτω!»

«Καλέ, μὴ φωνάζετε ἔτσι!» εἶπεν ὁ φρουρός.

«Τί λές; ἄ, ἐγὼ πρέπει νὰ φωνάζω» εἶπεν ὁ ἄνθρωπος. «Εἶμαι ὁ πρίγκιψ' Ἀπόκρεως καὶ ταξειδεύω μεταμφιεσμένος μὲ τὸ ὄνομα Φεβρουάριος.»

Τώρα ἦλθε καὶ ὁ τρίτος. Αὐτὸς ἐφαίνετο, ὅτι εἶχε πολὺ νηστέψει, ἀλλὰ τὴ μύτη του τὴν κρατοῦσε ψηλά, διότι ἔφερνε τὴν ἄνοιξι, τὰ χελιδόνια καὶ τὴν ἑορτὴν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ. Εἶχε στολισμένη τὴν κουμπότρυπά του μὲ ἀνεμώνας. «Ἡ καλὴ διάθεσις συντροφεύεται πάντοτε ἀπὸ τὴν κακή, εἶπε, βροχὴ καὶ λιακάδα, μέσα κ' ἔξω! Ἔξω καὶ τὰ δύο· καὶ νὰ γελῶ καὶ νὰ κλαίω! Ἔχω καλοκαιρινὰ φορέματα 'στὸ σεντοῦκί μου, ἀλλὰ δὲν θὰ ἦτο σωστὸ νὰ τα βάλω. Ἔτσι εἶμαι ἐγώ: Ὅταν βάζω τὰ κυριακάτικά μου, φορῶ καλοκαιρινὸ καπέλλο, ἀλλὰ ἔχω καὶ τὰ χέρια μου σὲ μανσόν.

«Μάρτιε, τράβα, εἶπεν ὁ τέταρτος, καὶ ἔδωκε 'στὸν τρίτο μιὰ σπρωξιά· «Μάρτιε, τράβα· ἔμπα μέσα εἰς τὸ φυλακεῖο, ποὺ πίνουν τσάϊ καὶ μοῦρχεται ἡ μυρωδιά.» Δὲν ἦταν ὅμως ἀλήθεια. Ἦταν πρωταπριλιάτικη ψευτιά. Μαζί του κρατοῦσε αὐτὸς μιὰ τριανταφυλλιὰ γεμάτη ἀπὸ ἀνοιγμένα δροσερὰ τριαντάφυλλα.

Τώρα ἐξῆλθεν ἕνας κομψὸς νέος ἀπὸ τὸ λεωφορεῖον, μὲ καλοκαιρινά, μ' ἕνα πράσινο μεταξωτὸ φόρεμα, τ' αὐτιά του στολισμένα μὲ κεράσια· καὶ 'στὰ μαλλιά του πλῆθος κατακόκκινα τριαντάφυλλα, κρίνους καὶ ἄλλα λουλούδια. «Χαρά!» εἶπεν· αὐτὸς ἦταν ὁ χαιρετισμός του. Ἦταν δροσερώτατος καὶ περίφημος ἀοιδός, ὄχι ὅμως εἰς τὰ κλειστὰ θέατρα· ἀλλὰ ἔξω εἰς τὸ ὕπαιθρον· ἤθελε νὰ τραγουδῇ ὄχι μόνον ἐπάνω εἰς τὴ σκηνή, ἀλλὰ καὶ μέσα 'στὸ πράσινο δάσος, γιὰ δική του εὐχαρίστησι.

«Ἰδοὺ καὶ ὁ κύριος Ἰούνιος!» ἐφώναξαν ἀπὸ τὸ λεωφορεῖον καὶ ἀμέσως ἐφάνηκε ἕνας ψηλὸς νέος· αὐτὸς εἶχε 'στὴν κουμπότρυκά του μιὰ δέσμη στάχυα· ἀπὸ τὸ πρῶτο βλέμμα ἐνοοῦσες, ὅτι ἦταν ἄνθρωπος καλομαθημένος 'στὴν καλοπέρασι καὶ 'στὸ μεσημεριάτικο ὕπνο.

Τὴ μεγαλήτερη μέρα τοῦ χρόνον ἔκαμνε ἕνα μεγάλο τραπέζι, γιὰ νὰ ἔχουν καιρὸ οἱ προσκεκλημένοι του νὰ φάγουν ἀπὸ ὅλα τὰ ἀμέτρητα φαγητά του καὶ τὰ φροῦτά του. Ἦταν πλούσιος σιτέμπορος. «Ἐν ἰδρῶτι τοῦ προσώπου σου πρέπει νὰ τρώγῃς τὸν ἄρτον σου, ἔλεγε· αὐτὸ τὸ λέγει ἡ Γραφή· ὕστερα ἀπὸ τὲς ἄσχημες ἑβδομάδες, ἔρχονται οἱ εὔθυμες γιορτές, γλέντι καὶ χορὸς μέσα 'στὰ θερισμένα χωράφια.» Αὐτὸς ἤξερε νὰ ζήσῃ! Εἶχε χρήματα πολλά, νὰ ἔλθῃ μὲ δική του ἄμαξα, ἀλλὰ ἦλθε μὲ τὸ λεωφορεῖον 'σὰν τοὺς ἄλλους, γιὰ νὰ δείξῃ ὅτι δὲν ἦταν ἀκατάδεκτος.

[Ἔπεται τὸ τέλος.]

Ἐκ τῶν τοῦ Ἀνδερσεν
Νιχ

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΕΝΟΣ ΦΙΛΟΥ ΜΑΣ

Ὁ σιωπηλὸς καὶ εὐχάριστος σύντροφος. — Ἡ Ἀλληλογραφία εἶνε ἡ καρδιὰ τῆς Διαπλάσεως. — Ποία εἶνε ἡ παντιέρα τῆς ἀρρωστείας.

(Πολλάκις ἕως τώρα ἡ Διάπλασις ἐδημοσίευσεν ὡραίας ἐπιστολὰς φίλων της, ἃς ἀποδείγματα, διὰ τοὺς ἐπιθυμοῦντας νὰ ἀλληλογραφῶσι μετ' αὐτῆς. Χάριν τῶν νέων συνδρομητῶν, δημοσιεύει σήμερον τὴν κατωτέρω ἐπιστολὴν τοῦ ἐν Λευκάδι φίλου της κ. Παναγιώτου Σ. Σαουσσοπούλου, τὴν ὁποίαν, εἶνε βεβαία, ὅτι καὶ οἱ παλαιοὶ θὰ ἀναγνώσουν μετ' ἄκρας εὐχαριστήσεως.)

Ἐν Λευκάδι, τὴν 21 Δεκεμβρίου 1897.

Ἀγαπητὴ Διάπλασις,

Δὲν ἠξεύρω ἂν θά σου κάμῃ ἔκπληξιν τὸ παρὸν μου γράμμα· εἶμαι ὅμως βέβαιος ὅτι θὰ σε χαροποιήσῃ. Ἕως ἐκεῖ τοὐλάχιστον φθάνει ἀπταίστως ἡ μαντική μου δύναμις.

Τοῦτο ὀφείλεται, σοῦ το ἐξομολογοῦμαι, εἰς μικράν τινα ἀσθένειαν, ἡ ὁποία μὲ ἠνάγκασεν, εἰς τὴν μοναξιὰν καὶ τὴν πλῆξιν τοῦ κρεβατιοῦ μου, νὰ σ' ἐνθυμηθῶ, νὰ σε φυλλομετρήσω ἐπιμελέστερον καὶ νὰ προσπαθήσω κ' ἐγὼ νὰ μετρηθῶ μὲ ὅλους ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι θὰ λάβουν μέρος εἰς τὸν Διαγωνισμόν σου τῆς Βασιλοπήττας.

Δὲν πιστεύω ὅμως νὰ εὔχεσαι παρομοίας ἐνθυμήσεις πρὸς σέ· τοὐλάχιστον ἡ Ἀλληλογραφία σου μετὰ τῶν συνδρομητῶν, ἥτις μοῦ φαίνεται ὅτι εἶνε ἡ καρδιά σου αὐτή, τρανότατα ἀποδεικνύει τὴν εὐγενῆ μέριμνάν σου διὰ τὸν κύκλον τῶν φίλων σου. Ἀλλ' ἀφ' οὗ ἔγινε μία ἀρχὴ γνωριμίας μεταξύ μας, ἐλπίζω ὅτι δὲν θὰ περιμένω εἰς τὸ ἑξῆς νάρρωστῶ διὰ νά σ' ἐνθυμοῦμαι. Θὰ ἦτο πολὺ νόστιμον τοῦτο, ἀλλὰ καὶ πολὺ κολακευτικὸν διὰ σέ, τὰς ὥρας κατὰ τὰς ὁποίας ἀπομακρύνονται ἀπὸ τὸ κρεβάτι τῶν ἀσθενῶν ἡ μητέρα, ὁ ἰατρός, καὶ ὅλα τὰ προσφιλῆ πρόσωπα, τῶν ὁποίων ἡ παρουσία μᾶς παρηγορεῖ, νά τ' ἀντικαθιστᾷς σὺ ἡ σιωπηλὴ ἀλλὰ καὶ τόσον εὐχάριστος σύντροφος... Ἐπειδὴ ὅμως ὄχι κατὰ τὰς ἀτυχεῖς μόνον ἡμέρας πρέπει νὰ ἐνθυμούμεθα τοὺς καλοὺς φίλους, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὰς εὐτυχεῖς, διὰ τοῦτο κ' ἐγώ, καὶ ὅταν λύσω τὸ μανδύλι ἀπὸ τὸ λαιμό μου, — τὴν παντιέραν αὐτὴν τῆς ἀρρωστείας, — θὰ συνεχίσω τὴν Ἀλληλογραφίαν μας, τόσον, ἐννοεῖται, ὅσον τὸ ἐπιτρέπουν τὰ μαθήματά μου, διὰ νὰ ἔχω τὴν εὐτυχίαν νὰ βλέπω τὰς ἀπαντήσεις σου εἰς τὴν «Ἀλληλογραφίαν.»

Ἐσωκλείστως λοιπὸν λαμβάνεις τὸ προϊὸν τῆς ἐργασίας μου. Εἶνε ποιημάτακι διὰ τὴν ἐγκωμίασιν τῆς Βασιλόπηττας· πιστεύω δὲ νὰ εἶνε σύμφωνον μὲ τοὺς ὅρους τῆς προκηρύξεως τοῦ. Διαγωνισμοῦ.

Ἐπίσης σοῦ ἐσωκλείω καὶ τὸ ἀντίτιμον τῆς συνδρομῆς μου διὰ τὸ ἐπόμενον ἔτος, εὐχόμενος νὰ διέλθῃς τὰς ἑορτὰς ἐν χαρᾷ καὶ ὑγείᾳ, χρόνους δὲ μακροὺς πρὸς τὸ καλὸν πάντων τῶν μικρο-μεγάλων φίλων σου καὶ τοῦ

Συνδρομητοῦ σου
Π. ΣΑΟΥΣΟΠΟΥΛΟΥ.

ΤΑΜΕΙΟΝ
ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΑΠΟΡΩΝ
ΕΠΙΜΕΛΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ ΚΑΙ ΜΑΘΗΤΡΙΩΝ

[ΣΚΟΠΟΣ ΤΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ: — Ἀναλόγως τοῦ ἐκ τῶν ἑκάστοτε εἰσφορῶν τῶν συνδρομητῶν μας καὶ, παντὸς ἄλλου ἐπιθυμοῦντος νὰ συνεισφέρῃ, συναχθησομένου ποσοῦ, θὰ σταλῶσιν εἰς τὰ ἐν Ἀθήναις καὶ ἀλλαχοῦ Σχολεῖα τόμοι τῆς Διαπλάσεως καὶ τῆς Βιβλιοθήκης αὐτῆς, ὅπως δοθῶσιν ὡς δῶρα εἰς τοὺς ἐπιμελεστέρους ἀπόρους μαθητὰς καὶ μαθητρίας. Αἱ εἰσφοραί, ἐξ οἱουδήποτε ποσοῦ, δεκταὶ καὶ εἰς γραμματόσημα, στέλλονται ἀπ' εὐθείας πρὸς τὸ Γραφεῖον τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων.»]

ΟΓΔΟΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΕΙΣΦΟΡΩΝ

Ἐκ προηγουμένων εἰσφορῶν. . .	Δρ.	160,65
Περίσσευμα ἐκ τῶν ταχυδρομικῶν τελῶν τῶν διὰ τοῦ Γραφείου τῆς Διαπλάσεως ἀνταλλαγέντων τετραδίων Μικρῶν Μυστικῶν ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου μέχρι 31 Δεκεμβρίου 1897. . . .	»	21,75
Ἐξ ἀλλαγῆς ψευδωνύμων κατὰ τὸ 1897 ὑπόλοιπον μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τῶν ἐξόδων.	»	4,50
Γενναῖα Σουλιώτισσα	»	6,—
Πέτρος Μιχ. Καροῦσος.	»	1,—
Κόρη τοῦ Πηλίου.	»	2,—
Αἰχμάλωτος Χελιδών.	»	1,—
Αὔρα τοῦ Εὐξείνου.	»	—,75
Οὐρανία Ι. Μακρῆ.	»	—,50
Τορπιλλητής	»	1,—
Γεώργιος Α. Ἀθανασιάδης	»	3,—
Ἀριστοτ. Π. Μακρόπουλος	»	3,—
Σοφία Ν. Ἀνδρέου	»	1,55
Μικρὰ ἀδελφὴ τῆς «Ἴριδος» . . .	»	2,—
Νέος Ἡρακλῆς	»	1,45
Ἑωσφόρος.	»	—,30
Τὸ ὅλον μέχρι τῆς 26 Ἰανουαρίου	Δρ.	210,45

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Θεωρία Τηλεγράφου.

Πέτρος. — Μὰ δὲν ἐννοῶ, Γιάννη. Πῶς, ἐνῷ κυπᾷς ἐδῶ, ἀκούεται εἰς τὴν Χαλκίδα;

Γιάννης. — Μπᾶ, καημένε, τόσῳ εὔκολο πρᾶγμα δὲν ἐννοεῖς; Νά, δὲν βλέπεις αὐτὸ τὸ σκυλί, ποὺ ἐνῷ τὸ πατῶ εἰς τὴν οὐρά, φωνάζει εἰς τὸ ἀτάμα;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μουσγενοῦς

* * *

Ἡ Μαμμά! — Μαμμά! Μαμμά! ἕνας ποντικὸς ἔπεσε 'στὴν κατσαρόλα ποῦ εἶχες τὸ γάλα.

— Ἔ, καὶ δὲν τον ἔβγαλες;

— Ὄχι, μαμμά, ἔρριψα ὅμως μέσα τὸν γάτο, γιὰ νὰ τον πιάσῃ...

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Παύλου τῆς Λετζιάου.

* * *

Ἡ *Ναυτοπούλα*: — Ναί, ἔχω δύο βραβεῖα.

Ἡ *φίλη της*: — Ποιὸ καὶ ποιό;

Ἡ *Ναυτοπούλα*: — Ἓν πρώτοις τὸ βραβεῖον τῆς μνήμης.

Ἡ *φίλη της*: — Καὶ ποιὸ ἄλλο;

Ἡ *Ναυτοπούλα*: — Ἄ!.. Τάλλο;... τὸ ξέγασα!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κόντε Ρικκιάκη

* * *

Ὁ *Ἰωλασμὸς* Κόσμου εἰσέρχεται εἰς τὴν οἰκίαν ἑνὸς φίλου του διάβροχος.

— Μά πως ἔγινες ἔτσι, παιδί μου; τὸν ἐρωτοῦν. Δὲν εἶχες ὀμπρέλλα;

— Εἶχα, ἀπαντᾷ ἐκεῖνος· ἀλλά, ξεύρετε, εἶνε καινούργια, καὶ δὲν την ἐπῆρα μὲ τέτοιο καιρό, διὰ νὰ μή μου βραχῇ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Στεφάνου Κοσίνου

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΟΣΟΙ μοῦ στέλλετε Πνευματικὰς Ἀσκήσεις πρὸς δημοσίευσιν, φροντίζετε νὰ γράφετε μαζὶ καὶ τὰς λύσεις των. Τί θέλετε; νὰ κάθημαι ἐγὼ νὰ λύω τὰς Ἀσκήσεις σας; Μὰ ἔχω καιρόν; Ἐπίσης Πνευματ. Ἀσκήσεις, Παιδικὰ Πνεύματα κτλ. τὸ καθεν εἶδος πρέπει νὰ γράφεται εἰς χωριστὸν χαρτὶ (ὄχι μαζὶ μὲ τὴν ἐπιστολήν) καὶ νὰ ὑπογράφεται μὲ τὸ ὄνομα μαζὶ καὶ μὲ τὸ ψευδώνυμον. Τὰ εἶπα τόσες φορές, ὥστε δὲν μὲ τύπτει διόλου ἡ συνείδησις, ποὺ ὅλα αὐτά, τὰ στελλόμενα παρὰ τοὺς ὅρους, τὰ ρίπτω εἰς τὸ καλάθι τῶν ἀχρήστων.

Νά σου ζήσῃ, *Ἑλληνικὴ Σημαία*, ὁ νέος ἀδελφούλης Θέλω πολὺ νά σας ἰδῶ μαζὶ καὶ τὰ ὀκτὼ ἀδέλφια, καὶ ἀνυπομένως περιμένω τὴν φωτογραφίαν σας. Καὶ εἰς ἐμὲ ἡ *Δάφνη* ἔχει νὰ γράψῃ πολὺν καιρὸν καὶ δὲν ἠξεύρω νά σε πληροφορήσω.

Ἐξερευνητὰ τῶν Ψευδωνύμων, δεκτὸν τὸ νέον σου ψευδώνυμον Ἐγέλασα πολὺ μὲ τὴν περιγραφὴν τῆς γαϊδουροκαβαλαρίας, καὶ ἐχάρην ἅμα ἔμαθα πόσον ἔγινα φέτος δημοτικὴ εἰς τὴν πατρίδα σου.

Ἀπαντῶ εἰς τὴν ἐμμετρον ἐπιστολήν σου, *Δὸν Κιχώτη*, καὶ σε πληροφορῶ ὅτι τὸ ψευδώνυμον, τὸ ὁποῖον ζητεῖς, εἶνε ἐλεύθερον.

Πέτρε Καροῦσε, ἤργησα νά σου στέλλω τὸν χάρτην τῶν Λύσεων (κοθὼς καὶ εἰς τὴν ὑπεραγαπητήν σου ἐξαδέλφην, καθὼς καὶ εἰς ὅλους ὅσοι μοῦ παρήγγειλαν) διότι δὲν ἦτο ἀκόμη ἕτοιμος. Μόλις ἠτοιμάσθη, ἀμέσως ἔστειλα, καὶ τώρα βεβαίως θὰ τον ἐλάβατε ὅλοι. Σᾶς ἤρεσε;

Τίποτε ἀπὸ αὐτὰ δὲν ἐνόμισα, *Ἀντιγόνη*, διότι ἐγὼ δὲν παρεξηγῶ ποτέ. Χαίρω πολὺ ποὺ μελετᾷς τόσον καὶ ποὺ ἀνταμείβονται οἱ κόποι σου. Γράψε μου ὅμως καὶ κάποτε...

Ἀποσπῶ τὰ ἑξῆς ἀπὸ τὴν ἐπιστολὴν τῆς *Ναυτοπούλας*: «Εἰπέ, παρακαλῶ, εἰς τὸν φίλτατον Ἀνανίαν ὅτι ἠκολούθησα τὴν συμβουλήν, ἣν μας ἔδιδεν εἰς μίαν γνώμην του, καὶ ἔλαβα ὡς πρότυπον τὴν Ἄρτεμιν· δηλ μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς Σκέψεώς του ἐκείνης, ἔσπευσα νὰ ἐγγραφῶ εἰς τὸ Γυμναστήριον τοῦ Ζαππείου. Ἐκεῖ μεταβαίνω τρὶς τῆς ἑβδομάδος καὶ παραδίδομαι γυμναστικὴν στὰ γέρα, μὲ ρόπαλα, ἀλτῆρας, δρόμον, δίζυγον, μονόζυγον κτλ. Δυστυχῶς ὅμως πολὺ ὀλίγαι ἠκολούθησαν τὴν συμβουλὴν τοῦ σοφοῦ Ἀνανία, καὶ εἰς τὴν Τάξιν μου δὲν εἴμεθα ἢ ἑπτά. Δὲν ἐνθυμίζεις, σὲ παρακαλῶ, ἐκ μέρους μου εἰς τὰς συνδρομητρίας σου τοὺς λόγους τοῦ ψυχογιοῦ σου; Θὰ ἦμην εὐτυχὴς ἐὰν ἡ τάξις μας ἐστολίζετο μὲ μερικὰς συνδρομητρίας σου. Σοῦ ἀγγέλλω δὲ μετὰ χαρᾶς, ὅτι εἰς προσεχεῖς Ὀλυμπιακοὺς Ἀγῶνας πολὺ πιθανὸν νὰ με χειροκροτήσης, διότι σήμερον εἰς τὸ Γυμναστήριον ἐνίκησα τρεῖς ὅλας τὰς συναθλητρίας μου (ἔτσι... τὸ λέγουν;) εἰς τὸν δρόμον.»

Ὄχι Σύλλογος (διότι τὰ μέλη του εἶνε ὀλίγα) ἀλλ' ἁπλοῦς Συνεταιρισμὸς ἔγινεν ἐν Σμύρνῃ, σκοπὸς τοῦ ὁποίου εἶνε· ἀτὸ ἀπὸ κοινοῦ ξεσπαθόνειν ὑπὲρ τῆς διαδόσεως τῆς Διαπλάσεως.» Πρόεδρος τοῦ Συνεταιρισμοῦ ἐξελέγη διὰ κλήρου ἡ *Σαμιακὴ Σημαία*, Ταμίας ἡ *Λύρα* τοῦ *Ἀρίονος* καὶ Σύμβουλος ἡ *Ἄννα Περδικίδου*. Ὅλα τὰ μέλη ἂς δεχθοῦν τὰς ἐγκαρδίους μου εὐχαριστίας.

Βλέπω ὅτι εἶσαι πάρα πολὺ μετριόφρων, *Μπουμπουτισμένο Μυαλό!* Ἐν τούτοις ἐγὼ τὸ ψευδώνυμον αὐτὸ σοῦ το ἔδωσα κατ' εὐφημισμόν... Ὁ Γρίφός σου ἀκριβής, ἀλλὰ πάρα πολὺ εὔκολος· στεῖλε καὶ κανένα δυσκολώτερον.

Ἐμμ. Γ. Αὐδῆ, τὴν 2 Νοεμβρίου σοῦ ἔστειλα εἰς Ἀλεξάνδρειαν ὡς δῶρον τὸν 18ον Τόμον. Τὸν ἔλαβες; Ποῦ πρέπει νὰ σου στέλλω τὰ φύλλα;

Ὡραῖον τὸ ποιηματάκι σου, *Γλυκεῖα Ἐλπίς*. Ὁ κ. Ξενόπουλος σ' εὐχαριστεῖ θερμὼς διὰ τὸ ὡραῖον μπιλλιετάκι ποὺ του ἔστειλες εἰς τὴν ἑορτήν του.

Ἄστρον τῆς Αὐγῆς, σὲ συλλυποῦμαι διὰ τὸν θάνατον τῆς προσφιλοῦς σου θείας. Ἀπορεῖσα ποὺ δὲν μου ἔγραφες τόσον καιρόν, ἀλλὰ δὲν ἤξευρα ὅτι ἦσουν ἄρρωστη. Τώρα λοιπὸν γράφε μου συχνά.

Ἀπόλαυσις ἡ σημερινὴ ἐπιστολή σου, *Ὀλυμπιονίκη!* Πόσον ἤθελα νά μου γράφῃς συχνὰ τὰς ἐντυπώσεις σου, μὲ τόσην λεπτομέρειαν. Σὲ συγχαίρω διὰ τὰς φιλολογικάς σου γνώσεις καὶ διὰ τὴν τόσην σου φιλομάθειαν, ἡ ὁποία ἀφεύκτως θὰ γίνῃ μίαν ἡμέραν πολυμάθεια.

Πλοίαρχε Λὰν Γκύ, αὐτὸ λοιπὸν ἂς εἶνε τὸ νέον σου ψευδώνυμον, τὸ ἐπικαιρότερον βέβαια ἐξ ὅσων ἐπρότεινες.

Εὔχομαι, *Ἀνεμοστρόβιλε*, νὰ παίξῃς λαμπρὰ εἰς τὴν συναυλίαν, τὴν ὁποίαν περιμένεις ἐναγωνίως. Νά μου γράψῃς τὰ καθέκαστα.

Αὐγερινὲ (τὸ ἐγκρίνω) ὡραία ἡ περιγραφὴ τῆς ἐκδρομῆς σας. Σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς ἀόκνους ἐνεργείας. Ὁ κ. Φαίδων πολὺ εὐχαριστήθη μὲ τὴν ἐπιστολήν ποὺ του ἔστειλες.

Ὦ, τί θλιβερόν! Πρὸ δέκα ἐτῶν ἡ ἀδελφὴ τοῦ φίλου μου *Κιθαρῳδοῦ Ἀπόλλωνος*, μοῦ ἀνήγγειλε τὸν θάνατον τῆς μητρός των· καὶ σήμερον, μετὰ δέκα ἔτη, ὁ ἀδελφός της μοῦ ἀναγγέλλει τὸν θάνατον τοῦ πατρός των, τοῦ προσ-

φιλοῦς καὶ φιλοστόργου των πατρός !.. Ἄς δεχθοῦν τὰ θερμότατά μου συλλυπητήρια.

Πολυξένη Κ. Ἀναγνώστου, πολὺ ἐπιθυμῶ νὰ μου γράψῃς καὶ μετὰ χαρᾶς πάντοτε θὰ βλέπω τὰς προόδους σου. Εὐχαριστῶ τὴν κ. Διευθύντριαν τοῦ Παρθεναγωγείου σας, ἡ ὁποία θὰ σε βοηθήσῃ νὰ μου εὔρῃς συνδρομητρίας.

Δεσποινὶς Νίτσα, ἀπὸ τὰ νέα ψευδώνυμα που προτείνεις οὐδὲν δύναμαι νὰ δεχθῶ. Στεῖλέ μου, σὲ παρακαλῶ, καὶ ἄλλα.

Ζερνὴ Τριανταφυλλίδου, ἔχω ἤδη μίαν *Κοκκινοσκουφην*. Ὥστε στεῖλέ μου ἄλλα.

Ἐγκρίνουδα τὰ ψευδώνυμά των δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμούς μου, τοὺς νέους μου φίλους καὶ φίλας : *Λευκὴν Περιστερὰν* (αὐτὸ μάλιστα·) *Παπουτσωμένον Γάτον*, *Σπασμένον Φεγγίτην* (ἰδοὺ τὸ ποθούμενον·) *Σαρδανάπαλον* (διὰ τὸν φίλον μου Σ. Ι. Τ.) *Μπὰμ Μπούμ* (διὰ τὸν ἴδιον, ὁ ὁποῖος μοῦ προτείνει ψευδώνυμα διὰ τοῦ φίλου μου *Ζεβάν*·) *Μικρὸν Τυμπανιστήν*, *Ψάλλοντα Ρύακα* (ὦ, καὶ ἄλλοι πολλοὶ διαγωνίζονται εἰς τὴν ἡλικίαν σου·) *Βασιλέα τῶν Ὀρέων* (αὐτὸ ἐξέλεξα·) *Κόρην τοῦ Ναυπλίου* (αὐτὸ ἐξέλεξα·) *Βράχον τῆς Φρεαττύος* (αὐτὸ ἐξέλεξα διὰ τὸν φίλον μου Ε. Β.) *Μικρὸν Παρνασσόν*, *Ἕλληνα Πυροβολητὴν* (αὐτὸ ἐξέλεξα·) *Συριανὸ Λουκοῦμι* (αὐτὸ ἔτσι, καὶ ἂς παραλείψωμεν τὸ «Φιατίκιν» χάριν συντομίας·) *Ἄβαντα* (αὐτὸ ἐξέλεξα·) *Τέττιγα τῆς Ἀχαΐας* (ὁμοίως·) *Κρυσταλλιδὴ Πηγὴν* (αὐτὸ προτιμῶ·) *Περσέα*, *Ὑποβρύχιον Ἀμυναν* (ἐξέλεξα τὸ δεύτερον·) *Ἄγγελον τῆς Εὐτυχίας* καὶ *Φωτοβόλον Ἄστρον* (αὐτὸ σοῦ ἐξέλεξα).

ΤΟ ΜΕΓΑ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑ

[Συνέχεια ἐκ τοῦ 4ου φύλλου]

Ἐκ τῶν ἀγαπητῶν μου φίλων, οἱ ὁποῖοι ἐξεσπάθωσαν, ἂς δεχθοῦν καὶ οἱ σήμερον ἀναγραφόμενοι ἐνταῦθα, τὰς ἐγκαρδίους μου εὐχαριστίας.

Ὁ Συνεταιρισμὸς Σμύρνης διὰ τῆς Ταμίου αὐτοῦ *Λύρας τοῦ Ἀρίονος* [ἐνέγραψε 2 συνδρομητάς). *τὸ Ὑποβρύχιον* (2) *Κωνστ. Ε. Ζαλοκώστας* (1), *ἡ Ἀνδαλουσία* (1), *ἡ Θέλπουσα* (5), *Νέστωρ Κ. Βαλτζῆς* (2), *Ἀλέξ. Βασιλειάδης* (1), *ἡ Γλυκεῖα Ἐλπὶς* (1), *Γεώργιος Δ. Ἀθανασιάδης* (2), *Ἀρθοῦρος Κοέν* (2), *ἡ Βραχυτασμένη Κοκκουβάγια* (1) *Κ. Ζαμπακός* (2), *ὁ Κεραυνὸς* (1), *Ἀσπασία Ἰγγλέση* (2), *Διον. Ν. Κακολίρης* (1), *τὸ Φωτοβόλον Τόξον* (1), *ἡ Πυθία* (1), *ὁ Συριανὸς Πρίγκιψ* (2), *Κωνστ. καὶ Ἀπόστ. Δ. Μαχαιρᾶ* (1), *Κωνστ. Χ. Λευκιάδης* (2), *Κοθλα Τ. Οἰκονόμου* (1), *ὁ Χρυσολαμπὴς Ἀστὴρ* (1), *ὁ Μικρὸς Περίεργος* (1), *ὁ Τρικυμιώδης Μαλέας* (3), *Πέτρος Καρδοῦσος* (1), *ἡ Καθαρὰ Καρδία* (1), *ἡ Νύμφη τοῦ Αἰγαίου* (1), *Σταυροθλα Ἰωαννίδου* (1), *Ι. Βαχαβιόλος* (2), *Δ. Α. Παπαντωνίου* (1), *Β. Δ. Κασάπογλους*, (1) *ὁ Ἥρως τοῦ Μεσαιώνος* (5), *Ὀρέστης καὶ Νέστωρ Κ. Λευίτου* (13).

(Ἕπεται συνέχεια.)

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ ταλλάξουν : *Ὁ Συριανὸς Πρίγκιψ* μὲ τὸν *Μαῦρον Πρίγκιπα*, *Πρίγκιπα τοῦ Καυκάσου* καὶ *Ἀλέξ. Κάππαρι* — *ἡ Γενναία Σουλιώτισσα* μὲ τὴν *Ἑλληνικὴν Σημαίαν*, *Ἀῦρα τοῦ Φαλήρου*, *Ἐξέδρα τοῦ Φαλήρου*, *Ὡραίαν Κέρκυρα* καὶ *Κόμησσα τοῦ Φαλήρου* *ἡ Ξανθὴ Καντζιώτισσα* μὲ τὴν *Ἐρυθρὰν Καμέλιαν*, *Ἀῦρα τοῦ Βουνοῦ*, *Μικρὰν Γυφτοπούλα* καὶ *Ταχυδρόμον Περιστερὰν* — *ὁ Ζεβὰν* μὲ τὴν *Ἑλληνίδα Καλλιτέχνιδα*, *Ἀνδρεῖον Στρατιώτην*, *Αἰθέρα*, *Ἀλεξάνδραν Μπαλακώστα* καὶ *Στέφανον Βούλγαρην* — *ἡ Ἀντιγόνη* μὲ τὴν *Ἐρυθρὰν Καμέλιαν* — *ὁ Δηλτὴς τοῦ Μέλανος Δρυμοῦ* μὲ τὸ *Φωτοβόλον Τόξον*, *Μόζαρ* καὶ *Κόντε Ραπανάκην* *ἡ Ναυτοπούλα* μὲ τὸν *Τερπικέραυνον Δία* καὶ *Ναυτόπουλο* *ἡ Λευκὴ Περιστερὰ* μὲ τὸν *Κόντε Ραπανάκην* *τὸ Κῦμα τοῦ Δουνάβεως* μὲ τὴν *Τρελλὴν τοῦ Αἰγίου*, *Ἀφρισμένην Θάλασσαν*, *Γαλανὴν τοῦ Αἰγίου* καὶ *Χαλασμὸν τοῦ Αἰγίου* — *ὁ Ζακχαῖος* μὲ τὴν *Ἀτταγίδα*, *Ἐρυθρὰν Καμέλιαν*, *Ταπεινὴν Καρδίαν* καὶ *Ἀῦρα τοῦ Εὐξείνου* — *ὁ Ἄρατος* μὲ τὸν *Τσὶν-Τσών*, *Κοραῆν* καὶ *Ἑλληνικὴν Σημαίαν* — *τὸ Διαυγὲς Ρυάκιον* μὲ τὸν *Φασαρίαν*, *Ἀηδόνα τῆς Ἐρήμου* καὶ *Τσάσσαν Γελαστήν* — *ὁ Ποιητικὸς Νάρκισσος* μὲ τὴν *Πέρναν Ποιητοῦ*, *Ἐλπιδοφόρον* καὶ *Ἀφρόεσσαν* — *ἡ Ρωμηοπούλα* μὲ τὴν *Γλυκεῖαν Ἀράμνησιν*, *Ἕκτορα τὸν Τρῶα*, *Ἱππότην τῶν Ἀθηνῶν*, *Καθαρὰν Καρδίαν* καὶ *Τοποψήφιον Δόκιμον* — *ὁ Κοντορέβυθας* μὲ τὸν *Τὶκ-Τάκ*, *Τσὶν-Τσών*, *Ξανθὴν Ἑλληνοπούλαν*, *Ναυτοπούλαν* καὶ *Τρεχαγυρευόπουλον* — *ἡ Ἀστερόεσσα Νὺξ* μὲ τὸ *Ἥμερο Γατάκι*, *Κερκυραϊκὴν Νύκτα*, *Λευκὴν Λίσσα*, *Ἱππότην τῶν Ἀθηνῶν* καὶ *Φροῦτο τῆς Ἐποχῆς*.

Ἀσπασμοί, πληροφορίαι : *Ὁ Ἀνδρεῖος Εὔζωνος* εὐχαριστεῖ τὸν εὐγενῆ ἀντίπαλόν του *Κεραυνὸν* διὰ τὰ συγχαρητήριά του καὶ τῷ εὔχεται ἀνώτερον βραβεῖον — τὸ *Ἀγριολούλουδον* ἀσπάζεται τὴν *Γαληνιαίαν Θάλασσαν* καὶ την ἐρωτᾷ πῶς της φαίνεται τὸ νέον Σχολεῖον — *ἡ Ξανθὴ Καντζιώτισσα* ἀσπάζεται τὴν *Εὐτυχῆ Θνητὴν* καὶ ὅλας τὰς ἀδελφάς της· — τὸ *Κῦμα τοῦ Δουνάβεως* ἐπιθυμεῖ νὰ ἔχῃ ἀλληλογραφίαν μὲ τὸν *Ἀνατέλλοντα Ἥλιον* καὶ μὲ τὸν *Σοφὸν Σολομῶντα* · — ἓν «εὔγε !» ἐκ μέρους τοῦ *Δηλτοῦ τοῦ Μέλανος Δρυμοῦ* εἰς τὸν *Φιλέλληνα Μικρασιάτην*, διὰ τὴν εὐγενῆ του πρᾶξιν. — Πρότασις Ἀλληλογραφίας ἐκ μέρους τοῦ *Ὑποβρυχίου* πρὸς τὸν *Σοφὸν Πιττακὸν* καὶ *Θαυμαστὴν τῶν Ὡραίων Τεχνῶν* — *Ἕκτωρ ὁ Τρῶς* πληροφορεῖ τὴν *Μοῦσαν τῆς Ἀστρονομίας* ὅτι δὲν ὑπάρχει φόβος νὰ φανῇ φιλόσοφος· κάθε ἄλλο ! — *ἡ Λευκὴ Λίων* εὐχαριστεῖ τὸν *Χαλασμὸν Κόσμου* διὰ τὰ χαιρετίσματά του· — *ὁ Ἀνεμοστρόβιλος* ἀσπάζεται τὸν *Σαπερλιποπέτ*.

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της : *Γενναῖον Κόνωνα*, *Ἄρατον*, *Γλυκύλαλον Ἀηδόνα*, *Ταχυδρόμον Περιστερὰν* (εἰς τὴν ὁποίαν ἡ *Αἰχμάλωτος Λελιδὼν* ἐχάρισεν ἕνα κουτὶ μὲ χαρτιὰ καὶ φακέλλους μὲ τὸ ψευδώνυμόν της τυπωμένον κομψότατα·) *Νέον Ἡρακλέα* (ἡ ἐπιστολή σου τῆς 11ης Ἰανουαρίου ἐλήφθη τὴν 21 τοῦ αὐτοῦ μηνός·) *Συριανὸν Ἱππότην* (ποῦ ὅλῳ καὶ ξεσπαθόνει·) *Π. Βογόπουλον*, *Φιλόμουσον Παῖδα* (εἰς τὸν ὁποῖον ἐχάρησαν ἓν μικρὸν Τυπογραφεῖον, ὥστε μου στέλλει ἐπιστολὰς μὲ τὸ «ἐπανάγραμμα» τυπωμένον !) *Θαυμαστὴν τῶν Ὡραίων Τεχνῶν*, *Ἄψε-Σβῦσε*, *Κατίναν Δ. Κωνσταντίνου*, *Μέλλουσαν Καλλιτέχνιδα* (ἐμάντευσες ἀκριβέστατα·) *Δεσποινίδα Δῆλουγκ-Τσάγγ* (βεβαίως, δύνασαι·) *Ποιητικὸν Νάρκισσον* (εὐχαριστῶ διὰ τὰς τόσον θερμὰς ἐκφράσεις·) *Βίγλαν* (κ' ἐγὼ σὲ ἀγαπῶ πολύ, πολύ, πάρα-πολύ· μ' εὐχαριστεῖ ὁ ἐνθουσιασμός σου καὶ εὔχομαι νὰ διαρκέσῃ·) *Ρωμηοπούλαν* (τί ὡραῖα ὄθρα, καὶ πῶς ἐγέλασα μὲ τὴν ζωγραφιὰ τῆς ἐπιστολῆς σου...) *Καστόπειραν*, *Ἀστερόεσσαν Νύκτα* (σὲ ἠρώτησα μόνον διότι δὲν το εἶχες σημειώσῃ·) *Ἑωσφόρον*, *Παλίρροιαν τοῦ Εὐρίπου*, κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 26 *Ἰανουαρίου* θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

Ἡ Κλῆρωσις τῶν Δώρων θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὸ προσεχές, ἐλλείψει χώρου σήμερον.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 10 Μαρτίου.

Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.

---

46. Στοιχειόγριφος.

Εἰς τοὺς ποταμοὺς φυτρώνει λουλουδάκι ὅλο χάρι,
Μὲν μιὰ συλλαβὴ τοῦ κόψῃς γίνεται πτωχὸ χορτάρι

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ποιητικοῦ Ναρκίσσου

47. Αἴνιγμα.

Εἶς ἐν τοῖς ἀστερισμοῖς
καὶ 'στὴν θάλασσαν πληθύς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τρεχαγυρευόπουλου

48. Μωϊκόν.

Ὁ Τέρπανδρος ὁ λυρικός, ὁ πάνσοφος Σωκράτης,
ἡ Σπάρτη ἡ τριακόνδυξος, ὁ στρατηγὸς ὁ Δάτις
ὁ εὐκλεὴς Θεμιστοκλῆς, καθὼς κι' ὁ Ἀριστείδης,
ὁ μέγας μαθηματικὸς κ' ἔνδοξος Ἀρχιμήδης,
ἂν θέλῃς, θὰ σοι δώσωσιν ἀπὸ ἕνα στοιχεῖον
καὶ σὺ θὰ κάμῃς εὔκολα ἓν τῶν ἀκροστιχίων.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀλεξ. Α. Μιχαηλίδου

49. Δικτυωτόν.

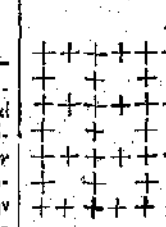

Νάντικατασταθῶσιν οἱ ταυροὶ διὰ γραμμάτων ὥστε νὰ ἀναγινώσκεται ὁριζοντίως καὶ καθέτως ἐν μὲν τῇ ἀνωτάτῃ γραμμῇ τόνομα ἀρχαίας βασιλίσσης, ἐν τῇ δευτέρᾳ τόνομα θυγατρὸς ἀρχαίου βασιλέως, ἐν τῇ τρίτῃ νομοῦ τῆς Ἑλλάδος καὶ ἐν τῇ τετάρτῃ δήμου ἀρχαίας φυλῆς τῆς Ἀττικῆς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τσὶν-Τσών

50-54. Μαγικὸν γράμμα.

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς οἱουδήποτε γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, σχημάτισον ἄλλας τόσας λέξεις:

Ὀλκάς, Σάμος, ἄρσις, ὀπτός, βυθός.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ξανθῆς Ἀγρίμπελης

55. Μεσόστιχις.

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τόνομα θαλασσίας θεότητος.

1, Εἶδος ἐνδύματος. 2, Θεά. 3, Πόλις Ἑλληνική. 4, Θαλάσσιον τέρας. 5, Γεννάρχης. 6, Νῆσος Ἑλληνική.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φιλέλληνος Μικρασιάτου

56. Διπλῆ Ἀκροστιχίς.

Ταρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τόνομα Ἰταλικῆς πόλεως, τὰ δὲ δεύτερα, ἀντιστρόφως ἀναγινωσκόμενα, νήσου τῶν Κυκλάδων.

1, Ἑλληνικὴ νῆσος. 2, Ἀσιατικὸν κράτος. 3, Θεός. 4, Στρατηγὸς περίφημος. 5, Ἔνδοξος νῆσος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχιναύαρχου Θεμιστοκλέους

57. Ἀποδόδοκπτον.

Ὅταν τὸ περίφημον ξίφος τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου ἔπεσεν εἰς τὸν ποταμὸν Μαίανδρον τί ἔγινε ;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κόντε Ραπανάκη

58. Γρῖφος.

$\frac{\text{Μ}}{\text{ΘΜ}}$ ἄλλο ἄλλο ἄλλο.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Περιέργου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 22 Νοεμβρίου 1897.

592. Σιδὼν (σι, Δών). — **593**. Τὸ δεξὶ χέρι. **594** Ψ Π Α Ν Π Α Ρ Ω Ν Τ Α Ν Α Γ Ρ Α **595—597**. 1, Δών. 2, Δύνας. 3, Πάδος. — **598** — **602**. Γινομένης τῆς ἀνταλλαγῆς διὰ τῆς συλλαβῆς *λε*, σχηματίζονται αἱ λέξεις : λεπρός, λεγεών, λεοντή, λεπτός, λέθαρος. — **603—607**. 1, Ἀθηνᾶ. 2, Ἄρτεμις. 3, Ἥφαιστος. 4, Θέμις. 5, Ποσειδῶν. — **608**. Τοὺς πρίγκιπας. — **609**. Ἡ φάκη εἶναι δυσειδής.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1898